

1

คำคืนแห่งบาป

ห้องที่สามารถปิดกั้นเสียงจากภายนอก สามารถปิดกั้นแสงได้เช่นกัน นั่นเป็นทั้งหมดที่ชายหนุ่มต้องการในเวลานี้ เพิ่มเติมจากสติที่พร่าเลือนเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์

“นั่นใคร!!!” มหาภาพถามเสียงห้วน เพราะเขาอยากให้คนที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาออกไปให้พ้นๆ มากกว่าจะอยากรู้ว่าคนที่ยืนย่อนแสงไฟทางเดินคือใคร

ถ้าเป็นคนที่คุณเคยกับมหาภาพจะต้องยอมถอยออกไปเนื่องจากไม่ใช่นิสัยของเขาที่จะตวาดใส่ใคร แต่นอกจากจะไม่ทำตามเงาร่างนั้นยังเคลื่อนไหวอย่างเงิบเขียบบเข้ามา

ชายหนุ่มหรีตามอง ก่อนประตูจะปิดเพื่อกั้นแสงจากทางเดิน เขาก็สังเกตเห็นเพียงทรงผมและเครื่องแต่งกายของผู้หญิงที่กำลังเข้ามา ผิดคำขลับเป็นเงาและเสื้อกระโปรงเข้าชุดกันสีอ่อนคลุมเขา ในบรรดาผู้หญิงที่เขารู้จักมีเพียงคนเดียวที่แต่งกายลักษณะนี้ บัวบุษาคู่หมั้นซึ่งกลายเป็นอดีตเมื่อสัปดาห์ก่อน

“บัวมาทำไม ผมไม่อยากคุยกับคุณ” ที่เขาเฝ้าอยู่ตอนนี้ก็เพราะเธอ

มหาภาพไม่นึกเลยว่าบัวบุษาคือคนที่เขาไม่อยากพบ

หน้าที่สุดในเวลานี้ ทั้งสองหมั้นหมายกันตั้งแต่ยังเรียนมหาวิทยาลัย แต่เพราะเธอยืนยันจะเรียนให้จบปริญญาเอกก่อนถึงจะแต่งงาน เขาถึงรอวันจะเข้าสู่พิธีวิวาห์ ไม่นึกเลยว่าคู่หมั้นที่ภายนอกแสนจะเรียบร้อยของเธอ จะมีนิสัยขึ้นช่อการมีเพศสัมพันธ์ต้องห้ามกับชายที่มีคนรักหรือภรรยาแล้ว หน้าซำยังนอกใจเขาหลายครั้ง

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าเจ้าของอีเมลลึกลับเป็นใคร แต่ภายในอีเมลฉบับนั้นมีทั้งภาพและคลิปวิดีโอ ผู้ส่งอาจจะเป็นหนึ่งในผู้ชายที่เธอแอบคบ เป็นคนที่โดนเธอทำร้ายจิตใจ หรืออาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ แต่ที่เขา รู้ก็คือ คนที่ส่งมันมาช่วยให้เขาตาสว่าง

หรือจะพูดให้ถูกก็คือ มหาภาพเลิงมมายปล่อยยให้ความรักบังตา ทั้งที่ตัวเขาเองก็รู้ดี ว่าภาพลักษณะภายนอกของบัวบูชาเป็นการหลอกลวงผู้คน จะให้พูดอย่างสุภาพคือเธอซ่อนความร้ายเอาไว้ลึกๆ หากจะใช้คำหยาบก็คือ เธอเป็นพวกแตรเจียบ ครั้งแรกของเขา ไม่ใช่ครั้งแรกของเธอด้วยซ้ำ

อาจเพราะวันแรกที่เจอกัน เธอเป็นเด็กสาวอายุแค่สิบเอ็ดสิบสองในชุดกระโปรงสีขาวอ่อนหวานและน่ารัก เหมือนเด็กสาวที่ไม่ประสีประสาโลก ต่อให้หลังห่างกันไปหลายปี และเจอกันใหม่อีกครั้งตอนเรียนมหาวิทยาลัย เธอจะเปลี่ยนไปบ้าง แต่เมื่อเธออ้างว่าถูกคนรักสมัยมัธยมหลอกลวง เขาก็ยินดีเชื่อเธอ เชื่อในภาพลวงตาว่าเธอดีที่สุด

จุดอ่อนของมหาภาพคือผู้หญิงอ่อนแอ และบัวชาก็ใช้มันปั่นหัวเขาอย่างเชี่ยวชาญ ปิดบังผู้ชายที่เธอจะแต่งงานด้วยว่ารักเขาพร้อมๆ กับแอบคบคนอื่น หากเขายังจับไม่ได้ ก็คงโง่งมอยู่เช่นนี้

“พอเถอะบัว ให้เราจบๆ กันไปเถอะ”

หากเป็นผู้ชายคนอื่นถูกคนรักสวมเขา ก็คงไม่เหลืออารมณ์พูดจาดีๆ เช่นนี้ แต่ไม่ใช่มหาภาพ ผู้ชอบแบกรับความผิดของคนรอบตัว เขาเพียงแค่โทษตัวเองที่ไม่ฉลาดพอจะมองเธอออก

อายุของเขาก็เข้าปีที่สิบสามย่างเข้ายี่สิบสี่ จบเกียรตินิยม
วิศวกรรม อุตสาหการ ช่วยบิดาบริหารงานในบริษัทตั้งแต่ยังเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย แต่กลับรู้ไม่ทันเล่ห์ของผู้หญิงคนหนึ่ง ก็สมควร
แล้วที่ต้องมาเมาหัวราน้ำ เมื่อเหล้าจะช่วยชำระความโง่ออกไป

“ผมบอกว่ให้ไปล่ะ”

ตลอดเวลาเธอไม่พูดสักคำ แต่เคลื่อนไหวช้าๆ เข้ามาหาเขา
อาศัยเพียงเสียงของเขาในการนำทางในห้องที่มีมืดมิด กว่ามหาภาพจะ
รู้ตัว ก็มีร่างหนึ่งเข้ามาแนบชิด จากสัมผัสบอกว่าเธอถอดเสื้อผ้าออก
จนหมด ชายหนุ่มพยายามผลักไส แต่เธอกดรัดเขาเต็มแรง ส่งผลให้
เนื้อตัวนุ่มๆ แนบเข้าหา ปลุกสัญชาตญาณชายให้ลุกขึ้น

มหาภาพไม่รู้ว่เหตุการณ์พลิกผันได้อย่างไร นาที่หนึ่งเขายังกั
นั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง พยายามผลักร่างของบัวบูชาออก แต่อีกนาที่
เขาก็กลับคร่อมตัวอยู่บนกายของเธอ เปลี่ยนการผลักไส เป็นบิดเบียด
ระบายอารมณ์โกรธไปสู่รูปแบบของตัณหาราคะ

สมองมึนงงด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์จนยากจะแยกแยะ เขาไม่ทัน
ครุ่นคิดถึงกลิ่นอายแปลกๆ บนตัวเธอด้วยซ้ำ ไม่ถูกใจสักนิดว่ทำไม
เธอถึงนั่งเฝ้าตลอดเวลา เมื่อย่อนกลับมาคิดเรื่องนี้อีกครั้งในภายหลัง
เขาก็จำได้ถึงกลิ่นหอมอ่อนโยน ซึ่งเป็นกลิ่นกายของเธอ

กลิ่นที่ไม่ใช่น้ำหอมคลาสสิกประจำตัวของบัวบูชา แต่เป็นกลิ่น
ละมุนหอมติดปลายจมูก กลิ่นที่ทั้งอบอุ่นและปลุกเร้าในคราวเดียวกัน
เขาไม่คิดจะถอดเสื้อผ้าของตน ในเมื่อเธอเสนอตัวมารองรับ
อารมณ์ของเขา มหาภาพก็พร้อมจะมีอะไรกับเธอ อย่างน้อยก็เพื่อสั่ง
ลา แล้วจะได้เพิ่มจุดจบลงต่อท้ายสิ่งที่จบไปแล้ว มือของเขาแค่ปลด
กระดุมกางเกงรูดซิป แล้วปล่อยตัวตนของตัวเองออกมา

ตามปกติชายหนุ่มจะนุ่มนวลกว่านี้ แต่เขาเมามากเกินไป
ประกอบกับยังมีอารมณ์แค้นเคืองเธออย่างเต็มเปี่ยม จึงไม่คิดจะ

ถนนมเหศวรเช่นเคย

“บัว บัว” เขาเอ่ยชื่อเธอซ้ำๆ เพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี แต่ส่งผลให้เธอมีปฏิกิริยาชัดเจนเป็นครั้งแรกนับจากก้าวเข้ามาในห้อง

เมื่อรับรู้ว่าร่างบอบบางด้านล่างมีท่าที่แข็งขึ้น เขาก็กดร่างเธอลงไปแล้วจัดแจงแยกเรียวขาของเธอให้อ้าออก ก่อนจะแทรกเข้าไปสุดทางในคราวเดียวอย่างไม่ถ่อมแรง

“โอ๊ย!!!” เสียงร้องแสดงความเจ็บปวด ไม่เพียงเผยว่าเธอเป็นสาวบริสุทธิ์ ยังเปิดเผยว่าเธอเป็นใคร

“ลูกหยา...” ยากมากกว่ามหาภาพจะสามารถแปลงเสียงออกมาเป็นคำได้

ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่บัวบูชา คนรักของเขา แต่เธอคือมาหารัตน์มีคนที่เขามองว่าเป็นน้องสาวแท้ๆ ตลอดมา

ขณะยืนอยู่หน้าห้องพักชั้นบนของร้านอาหารกึ่งผับชื่อดัง มาหารัตน์ก็ยิ่งถามตัวเองว่ากำลังจะทำการที่วางแผนเอาไว้จริงๆ หรือ แต่ถ้าไม่ทำเช่นนี้ มหาภาพก็ยังเป็นเพียงพี่ชายของเธอ ไม่มีวันเปลี่ยนมาเป็นคนรัก

“อยากได้ภาพนักไม่ใช่เหรอ ไหนๆ ฉันกับเขาก็เลิกกันแล้ว ฉันจะสงเคราะห์ให้ก็ได้”

คำพูดเหล่านี้บัวบูชากำลังกล่าวกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นนักล่าแต้มผู้ชาย แต่มาหารัตน์มีบังเอิญได้ยินเข้า

ไม่ว่าในสายตาใครๆ บัวบูชาจะเป็นผู้หญิงสูงส่งแค่ไหน แต่มาหารัตน์มีรู้ดีว่าศัตรูหัวใจของเธอเป็นนางมารร้ายที่สวมบทไร้เดียงสา ทว่าเนื้อแท้หยาบกระด้างอย่างที่กำลังแสดงออกในเวลานี้

น่าเสียดายที่ทุกคนมองเห็นเพียงเปลือกนอก คนเรียบริ้ยพุดจาอ่อนหวานมักได้ตำแหน่งนางเอก ส่วนผู้หญิงพุดตรงไม่ยอมคนก็คือ

นางร้าย และมาหยาธิบดีก็มีเป็นประเพณีหลัง ซึ่งบัวบูชาไม่พลาดโอกาส จะนำความต่างของทั้งคู่มาแสดงให้ทุกคนใช้เปรียบเทียบ เพื่อให้ตนสูงขึ้น และก่อกวนทางความรักลง

โซ่วมาหยาธิบดีจะไม่รู้สักอะไรกับการถูกป้ายสีให้กลายเป็นนางมาร แต่ทราบได้ทีที่ภาพของเธอยังคงเชื่อว่าเธอไม่ใช่คนร้ายกาจหญิงสาวก็พร้อมจะไม่ไปหาเรื่องบัวบูชาตรงๆ เฝ้ารอวันที่หน้ากาคนางเอกจะถูกฉีกกระชาก น่าเสียดายที่วันนั้นมาช้าเหลือเกิน และเมื่อมันมาถึงมหาภาพก็จมอยู่กับความเศร้า ต้มเหล้าติดต่อกันหลายวัน อย่างที่เขาไม่เคยทำ

ขณะมาหยาธิบดีกำลังหาทางช่วยเธอออกจากความทุกข์ คู่ปรับของเธอที่กำลังเสนอแผนการชั่วๆ ให้ผู้หญิงอีกคนสวมรอยเข้าไปเสนอตัวให้แก่เขา โดยมีจุดประสงค์บางอย่างที่เธอขบคิดไม่เข้าใจ รู้แค่ควรแทรกแซงแผนนี้ ไม่ใช่ให้มันล้ม แต่เอาตัวเข้าไปแทนที่

เพราะถ้าไม่ใช่โอกาสนี้ เธอกับเขาก็อาจจะไม่มีโอกาสตลอดไป อีกไม่ถึงสิบดาวี่ พ่อของมาหยาธิบดีก็จะบังคับให้เธอไปเรียนต่อต่างประเทศ ห่างจากมหาภาพไปครึ่งโลก กว่าที่จะบรรดาศักดิ์ปริญญาโทก็น่าจะไม่ต่ำกว่าสองปี เธอก็ไม่รู้ว่าเขาจะยังเหลือตำแหน่งน้องสาวคนสนิทเอาไว้ให้เธอไหม ส่วนตำแหน่งคนรักนั้น ต่อให้หลอกตัวเองเธอยังคิดว่าไม่มีทางเป็นไปได้

“จะทำหรือไม่ทำ นี่เป็นโอกาสเดียวแล้วนะที่เธอจะได้ภาพไป”

คำถามนี้เหมือนหลุมพรางที่รอให้บางคนกระโดดลงไปสู่กับดักมรณะ แต่มาหยาธิบดีกลับเต็มใจกระโจน เธอแอบฟังจนจบแผน รอให้บัวบูชาจากไป แล้วค่อยตรงไปดักหน้าผู้หญิงอีกคน

“ห้ามยุ่งกับพี่ภาพ”

คนที่รู้จักมหาภาพย่อมรู้จักน้องสาวต่างสายเลือดที่คอยตามเขาไปทุกที่อย่างมาหยาธิบดี และคนที่รู้จักมาหยาธิบดีต่างก็รู้ว่าเธอ

ร้ายกาจแค่ไหน โดยเฉพาะกับคนตรงหน้าที่เธอรังแกมานับครั้งไม่ถ้วน เพราะบังอาจร่วมมือกับบัวบุชหาเรื่องเธอหลายต่อหลายครั้ง ขณะเดียวกันก็ชอบทำตัวเป็นแมวขโมย จ้องจะงาบผู้ชายของเพื่อนตลอดเวลา

“ห้ามไปบอกบัวว่าเธอเปลี่ยนใจเข้าใจไหม”

มาหารัศมีข่มขู่จนแน่ใจว่าอีกฝ่ายจะไม่ขัดขึ้น ก่อนจะเร่งมือจัดการให้แผนดำเนินการจนลุล่วง โดยมีเธอเป็นคนจัดการสร้างมลทินให้ผู้ชายที่ซื่อสัตย์ต่อคำว่ารักอย่างมหาภาพ ตลอดเวลาที่ดำเนินแผนการ ไม่ว่าจะหาซื้อเสื้อผ้าเลียนแบบบัวบุช หรือจัดการให้ได้กุญแจห้อง

จนเปิดประตูห้องเข้าไปได้ยินเสียงของมหาภาพ มาหารัศมียังไม่ตระหนักว่านอกจากจะก่อบาปกับเขา เธอกำลังสร้างตราบาปให้แก่ทั้งคู่

มหาภาพไม่รู้วามหาหารัศมีมาที่นี้ได้อย่างไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมทั้งคู่อยู่ในสภาพจะเดินหน้าก็ไม่ได้ จะถอยก็ไม่ได้เช่นนี้ เขาอยู่ในกายเธอ พร้อมสมองที่กำลังจะระเบิดเป็นเสี่ยงๆ

“ลูกหยีเจ็บ...ออกไป...” คำพูดของเธอเจ็บปวดจนขาดเป็นห้วงๆ สองมือผลักอกเขาเต็มแรงอย่างไร้ความหมาย

“พี่...ขอโทษ...อย่า...ลูกหยี...อย่าขยับ...”

เขาเอ่ยเตือนกระต่อนกระแท่น พยายามบังคับสติที่กำลังขาดอย่างสุดความสามารถ แต่เธอไม่เคยเกรงเรื่องรับฟังคำพูดของใคร ร่างบางพยายามเคลื่อนไหวเพื่อหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด นั้นมากเกินไป ความอดทนของเขาจะมีได้ ร่างสูงเคลื่อนไหวด้วยตัวมันเอง

“โอ๊ย!!!” เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของเธอดังลั่นอยู่ข้างหู แต่เลือดร้อนๆ ที่ไหลพล่านทั่วกายของเขากลับมันไปจนสิ้น

ชายหนุ่มเคลื่อนไหวด้วยจังหวะที่ห่างไกลจากคำว่านุ่มนวล และไม่เหมาะสมอย่างยิ่งกับร่างกายที่ใหม่สดกับเกมรักของหญิงสาว

“พี่ขอโทษ... พี่ขอโทษ...” ปากของเขาพร่ำพูดประโยคสั้นๆ นี้ แต่ไม่อาจหยุดการกระทำ

สัญชาตญาณสัตว์ป่ายังคงหลงเหลืออยู่ในตัวคนที่เจริญแล้ว และมหาภาพพิสุจน์มันในเวลานี้ รวมกับความเมามายก่อนหน้านี้ทำให้สมองของเขาตัดขาดจากร่างกายโดยสมบูรณ์

เวลาแห่งสายลมกระโชกพัดผ่านไปไม่ถึงนาทีด้วยซ้ำ หรืออาจจะเพียงไม่กี่วินาที เสียงคำรามของเขาก็ดังก้อง ก่อนจะซบลงบนร่างที่สิ้นระริกราวลูกนก ซึ่งหยุดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดไปแล้ว

และเหล้ากับความเหนื่อยล้าที่เคยวร่าจิตใจมาหลายวัน ก็ทำให้มหาภาพทำเรื่องผิดพลาดอย่างไม้อาจให้อภัยอีกเรื่อง เขาหลับไปโดยทิ้งมาหารัศมีให้เผชิญกับสถานการณ์ที่เล็ดตามลำพัง

ทุกอย่างบนโลกไม้อาจหยุดหมุนเพียงเพราะเราไม่พร้อม
จะเผชิญหน้ากับมัน

แต่เมื่อลมหายใจผ่านร้อนของมหาภาพเป่ารดเธอเป็นจังหวะ มาหารัศมีก็รู้สึกเหมือนตนรอดพ้นโทษประหารชั่วคราว หรือไม่เธอก็ตายไปแล้ว และอยากจะพาร่างของตนไปให้พ้นจากที่นี่ให้ไวที่สุดโดยไม่ต้องฝืนบังคับจิตใจไม่ให้พังทลายไปมากกว่านี้

ร่างของมหาภาพหนักอึ้งอย่างไม่น่าเชื่อ มาหารัศมีต้องรวบรวมแรงทั้งหมดที่มีก่อนจะเลื่อนเขาไปนอนข้างๆ ได้สำเร็จ แต่ขณะที่ผลึกเขาออกจากตัว เธอก็แทบจะกลั้นเสียงร้องเพราะความเจ็บปวดเอาไว้ไม่ได้

เธอเจ็บ ไม่ใช่แค่เฉพาะร่างกาย แต่เจ็บไปถึงหัวใจ ช่วงขณะที่มหาภาพทาบร่างขึ้นเหนือตัวเธอ สิ่งที่กระจ่างชัดในสมองของมาหา-

รัศมีในเวลานั้นก็คือ เขานึกว่าเธอคือบัวบูชา

แม้ี่จะเป็นแผนการที่เธอเจตนาเอาตัวเองมาแทรก แต่มาหารัศมีเพียงจะแจ่มแจ้งเมื่อสายเกินไปว่ามันเป็นความผิดพลาดเพียงไหน มันมากเสียยิ่งกว่าความผิดพลาดทั้งหมดที่เธอเคยทำมาชั่วชีวิต และต่อให้เธอสามารถหายใจอยู่บนโลกไปอีกร้อยปี เธอก็จะไม่มีวันให้อภัยตนเองเลย

หญิงสาวข่มน้ำร้อนๆ ที่คลออยู่บนดวงตาให้โลกกลับลงไป เธอยังมีเวลามากมายสำหรับก่นด่าตัวเอง ทว่าไม่ใช่เวลานี้ สัญชาตญาณของสัตว์บาดเจ็บบอกให้เธอกลับบ้าน ถึงที่นั่นจะไม่มีใครคอยปลอบประโลมเธอ แต่ก็ยังดีกว่าอยู่ที่นี่ แล้วรอเผชิญหน้ากับคนที่ทำให้เธอตัดสินใจก่อเรื่องโง่ๆ

การพยายามเคลื่อนไหวขณะร่างกายแทบแหลกเป็นชิ้นๆ ในที่มืดเป็นเรื่องยากลำบาก ในที่สุดมาหารัศมีก็ยอมเสี่ยงเปิดโคมไฟบนโต๊ะข้างเตียง แสงที่ไม่สว่างนักไม่ได้รับกวนการหลับลึกของมหาภาพอย่างที่เธอกลัว ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ฝืนข่มความเจ็บปวดกึ่งกลางร่างสวมใส่เสื้อผ้าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่พยายามเหลือบมองไปยังร่างของเขา แต่ท้ายสุดก่อนจะก้าวออกไป เธอก็ห้ามใจไม่ไหว

ชายที่นอนอยู่บนผ้าปูสีขาวยังเป็นคนที่ยพรากความสาวของเธอไปด้วยความเต็มใจของเธอเอง สีแดงบนผ้าปูยืนยันเช่นนั้น คนที่เธอควรโกรธเกลียดจึงเป็นตัวเธอ ไม่ใช่เขา เธอบอกตัวเองซ้ำๆ แล้วย่ำให้รีบจากไปเสียที

สองเท้าของมาหารัศมีพาตัวเดินออกจากห้อง ไปให้ไกลจากมหาภาพมากที่สุดตามสมองสั่งการ แต่ความบริสุทธิ์ของเธอถูกทิ้งอยู่ที่นั่น แล้วทิ้งรอยบาปเอาไว้ในใจของเธอแทน

รสชาติน้ำแห่งบาปติดอยู่ที่ลำคอของเขา มันชวนให้รู้สึกแสบ
ตอนตื่นนอนพร้อมสมองที่ปวดร้าว แต่ไม่แสบเท่ากับตอนที่สมองทำงาน
ได้ดีขึ้น แล้วรู้ว่าตนทำผิดมหันต์แค่ไหนตอนขาดสติ

มาหารัศมีเหมือนน้องสาวแท้ๆ ของเขา มหาภาพคอยดูแลเธอ
ตั้งแต่ยังเด็ก เนื่องจากครอบครัวของเขาและเธอสนิทสนมกันตั้งแต่รุ่น
บิดา พ่อของเขามี没有时间ให้ครอบครัวเพราะเรื่องผู้หญิง ในขณะที่พ่อ
ของเธอ没有时间ให้ลูกเพราะเรื่องงาน เขาจึงรับหน้าที่พี่ชายคอย
ปกป้องเธอจากเหตุการณ์ร้ายๆ ผู้ชายไม่ดี แต่เขากลับกลายเป็น
คนประเภทนั้น แล้วทำเรื่องร้ายต่อเธอเสียเอง

มหาภาพแยกแยะเรื่องราวในหัว เขาไม่รู้ว่ามาหารัศมีมาได้
อย่างไรเมื่อคืนนี้ แต่เขารู้ว่าตนทำอะไรลงไปบ้าง ชายหนุ่มอยากจะพุ่ง
ตรงไปหาเธอเพื่อพูดคุย แต่สภาพของเขาไม่เหมาะจะทำเช่นนั้น ต่อ
ให้อาบน้ำล้างหน้า เสื้อผ้าก็ยังคงเป็นชุดเมื่อวาน เขาจึงตรงกลับบ้าน
แล้วพบปัญหาที่รออยู่

“เมื่อคืนทำไมภาพถึงทำอย่างนั้น ทำไมถึงนอกใจบ้าง”

คนที่กำลังกล่าวหาเขาไม่ใช่บัวบูชาที่ร้องให้กระซิกว่าถูกทำร้าย
สาหัส แต่เป็นกมลชนก น้ำสาวแท้ๆ ของมหาภาพ ที่เลี้ยงดูเขามา
ตั้งแต่ยังเด็ก

“บัวบอกว่าผมมีคนอื่นหรือครับ” เขาทวนคำซ้ำๆ แต่
ผู้เป็นน้ำตอบกลับอย่างรวดเร็วด้วยอารมณ์

“ภาพจะบอกว่าบัวโกหกหรือ ในเมื่อคนที่มီးอะไรกับภาพเป็น
เพื่อนสนิทของเขา น้ำเคยขอภาพแล้วไม่ใช่หรือ ว่าอย่าเจ้าชู้เหมือน
พ่อ”

กมลชนกเคยขอเช่นนั้นจริง ถึงเธอจะเป็นภรรยาคนที่สองของ
มานพ ผู้เป็นบิดาของมหาภาพ แต่นั่นก็ไม่ช่วยเธอจากการทำใจ
ยอมรับความเจ็บซ้ำที่สามไม่หยุดมีผู้หญิงคนใหม่ไปเรื่อยๆ แต่น้ำเสียง

กล่าวหาของเธอ ก็ไม่หยุดข้อสงสัยของคนฟังเช่นกัน

ไม่เคยมีใครบอกว่ามหาภาพเป็นคนสมองช้า ถึงร่างกายจะยังไม่พ้นจากแอลกอฮอล์เต็มร้อย แต่สมองของเขาก็ปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดเสร็จสิ้นในเวลาไม่นาน

คนที่รู้เหตุการณ์เมื่อคืนควรมีเพียงมหาภาพกับมาหยารัศมี นำข้าวบุญชายังกล่าวว่าเขามีอะไรกับเพื่อนสนิทของเธอด้วย แสดงให้เห็นว่ามีคนวางแผนการบางอย่างเอาไว้ แล้วเขาก็กลายเป็นแพะรับบาป เป็นผู้ชายที่นอกใจคนรัก ทั้งที่คนผิดตัวจริงดีหน้าเศร้าเป็นผู้เสียหาย ปลอ่ยให้เราถูกพิพากษา

“เพื่อนสนิทของบัว คนไหนครับ เมื่อคืนผมยอมรับว่าผมเมาหนัก แต่ผมไม่ได้เมาขนาดจำไม่ได้ว่าเจอใครบ้าง แล้วก็ไม่เห็นเพื่อนของบัวเลยสักคน”

น้ำเสียงจริงจังของมหาภาพหยุดทั้งคำกล่าวหาของกมลชนก และการร้องไห้ของบัวบุญชา เพราะทุกคนที่สนิทสนมกับเขาล้วนรู้ดีว่าเขาไม่เคยโกหก

“กะ...ก็น้ำชาบอกบัวอย่างนั้นนี่คะ”

“น้ำชาที่มีคนลือว่าเป็นเมียน้อยเสียนะหรือ”

ยากที่สุภาพบุรุษอย่างมหาภาพจะว่าร้ายผู้หญิงคนหนึ่งลับหลัง แต่ตอนนี้เขาโกรธมากพอจะหักคอผู้หญิงตรงหน้าได้ด้วยซ้ำ

การกระทำของมาหยารัศมี มหาภาพอาจยังไม่เข้าใจนัก แต่การมาเรียกร้องความเห็นใจของบัวบุญชา ทำให้เขารู้ถึงเจตนาของเธอ

แผนการร้ายของเธอเป็นรูปร่างในสมองของเขา บัวบุญชาต้องให้เพื่อนเข้าหาเขาตอนเมา เธอจึงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับมหาภาพเมื่อคืน จุดประสงค์ของเธอก็คือสาตโคลนใส่เขา เปลี่ยนให้เขาเป็นฝ่ายนอกใจเธอ และเขาคือคนผิด ต่อจากนั้นเขาจะละลายใจกลับไปคบกับเธอหรือไม่ คงไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะสิ่งที่เธอต้องการคือเหตุผลในการกล่าวอ้าง

กับคนอื่น ว่าตนไม่ใช่คนทรยศต่อความรักของทั้งคู่

“บัวพูดเหวอครับ ว่าผมนอกใจบัว” สายตาของมหาภาพจับนิ่ง
อยู่บนหน้าบัวบูชา แต่เธอไม่กล้าพูดสักคำ

“แต่เมื่อคืนภาพไม่ได้กลับบ้านทั้งคืน” น้ำเสียงของกมลชนกยัง
เจือแวกก้าวหา แต่อ่อนลงไปมาก ถึงเธอจะเฝ้าดูบัวบูชาในฐานะว่าที่
หลานสะใภ้ ทว่าเทียบความรักใคร่ที่มอบให้แก่มหาภาพไม่ได้เลย
สักนิด

“ผมยอมรับว่าเมื่อคืนผมไม่อยากขับรถกลับบ้านตอนเมา เลย
นอนในห้องพักชั้นบนร้านเหล้าของป๋อง”

เพื่อนทรยศจะเป็นอีกคนที่มหาภาพตามไปเล่นงาน ชิ้นส่วน
ความจริงถูกรวมเข้าไปอีกชิ้นเพื่อบอกเขาว่าเหตุใดเมื่อคืนมาหยาธรมี
ถึงสามารถเข้าไปในห้องนั้นขณะที่กำลังมีเมาอยู่บนเตียงได้

“แล้วทำไมภาพถึงได้ทำตัวเหลวไหลขนาดนั้น”

“ผมขอไม่เล่าดีกว่าครับน้ำมุล”

ถึงที่สุดมหาภาพก็ไม่อาจทำลายชื่อเสียงของบัวบูชาในสายตา
กมลชนกได้ แต่สายตาของเขากวาดไปมองหน้าเธอ เตือนว่าครั้งนี้เป็น
ครั้งสุดท้ายที่เขาจะไม่ฉีกหน้ากากสาวใสชื่อของเธอทิ้ง

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะ
ครับ ผมจะรีบไปข้างนอก” เมื่อถูกผู้เป็นน้ำซึกใช้ เขาก็ต้องยอมบอก

“ผมมีธุระต้องไปคุยกับลูกหยี”

“ภาพ!!!” สองเสียงแทบจะประสานเป็นเสียงเดียว และไม่
ปิดบังความรู้สึกไม่ชอบหน้าเธอไว้

มหาภาพไม่อยากเสียเวลาโต้แย้งหรือตอบคำถามที่เขาไม่อยาก
จะตอบอีก ขายาวๆ ก้าวขึ้นไปชั้นบน อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย
ใหม่ เขากำลังผจญผลันเพื่อออกจากบ้านของตนไปหามาหยาธรมีที่
ห่างกันไม่กี่ร้อยเมตร แต่รีบมากแค่ไหน ก็ยังไม่รวดเร็วเท่าที่ใจของเขา

ต้องการ

เพราะมหาภาพอยากรู้ใจแทบขาด ว่าอะไร หรือสิ่งไหนที่ทำให้
มาหยารัศมีพาตัวเข้ามารับทราบจากเขา

ทว่าคำตอบที่อยากรู้ ยังไม่ถึงเวลาได้รู้ เพราะจังหวะที่ขาของ
มหาภาพกำลังจะก้าวออกจากบ้าน ก็มีเสียงโครมครามเหมือนอะไร
หนักๆ กระแทกพื้น ตามด้วยเสียงร้องตะโกนดังขึ้นด้านหลัง

“ภาพ!!! แย่แล้ว น้ามลเป็นลม”

2

แค่รักคงไม่พอเพียง

ตุ๊กตาบ่าวสาวหมั้นตัวตามจังหวะวนกลับไปกลับมาพร้อมเสียงเพลงจากกล่องดนตรี ทั้งสองอยู่ในโลกแห่งเพลงวอลซ์และรักหวานซึ่งตราบนานวันไม่จืดจาง โลกที่มาหาวิธีมีได้เพียงแค่ฝัน ทว่าไม่มีวันได้ครอบครอง

ร่างกายของเธอเจ็บราวไปหมด แต่ไม่เจ็บเท่าหัวใจ สมองตื๊อตันด้วยอารมณ์หุดหู่สิ้นหวัง เมื่อวานเธอยังคิดว่าการแทรกแซงแผนการของบัวบุชาเป็นเรื่องฉลาดที่สุดเท่าที่เธอเคยคิดได้ แต่วันนี้มาหาวิธีพบพานั้นเป็นเรื่องโง่เขลาเท่าที่เธอเคยกระทำ เพราะเธอลงมือทำร้ายตัวเองอย่างสาหัส และไม่กล้าจะไปสู้หน้ามหาภาพ เพราะไม่รู้ว่าจะมีท่าทีอย่างไรกับน้องสาวคนนี้

หญิงสาวนั่งเอนหลังอยู่บนเตียง หมุนแกนข้างกล่องดนตรีอีกรอบเมื่อมันหยุด ฟังซ้ำไปซ้ำมา ดูการเคลื่อนไหวครั้งแล้วครั้งเล่า โดยไม่รู้ว่ตนได้ยินได้เห็นอะไรตรงหน้า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบิดาเดินเข้ามาในห้อง

“เกิดอะไรขึ้น เมื่อคืนไปไหนมา”

เรื่องฤทธิ์เปิดประตูเข้ามาถามโดยไม่เคาะ น้ำเสียงของเขาห้วนกระด้าง ยากที่คนฟังจะรู้ว่านั่นเป็นการแสดงออกถึงความเป็นห่วง

หากเป็นเมื่อก่อนมาหยารัศมีคงไว้วางใจไปแล้วว่าพ่อก้าวท้าว
เรื่องของเธอ แต่ตอนนี้เธอนิ่งเงียบ ซึ่งสร้างความกังวลให้แก่เขายิ่งกว่า
การแผดเสียงแสดงความเอาแต่ใจเสียอีก

“เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือ ไปหาหมอหรือยัง”

มือใหญ่เอื้อมไปแตะหน้าผากบุตรสาว แต่เธอเบี่ยงหน้าหลบ
เพราะไม่คุ้นเคยกับการแสดงความรักระหว่างพ่อลูกที่ห่างหายไปสิบ
กว่าปี

มาหยารัศมีไม่ได้ไม่รักพ่อ แต่เวลาแห่งความสนิทสนมหมดไป
นานแล้ว ตอนห้าขวบเธอเคยร้องขอ แต่เรื่องฤทธิ์ทู่เมเทชีวิตไปกับงาน
จนหมดสิ้น แล้วซดเซยลูกสาวที่ขาดแม่ด้วยเงินทอง

ทุกครั้งที่คนเป็นลูกขอเวลาให้ทั้งคู่ ไม่ว่าจะไปเที่ยวด้วยกัน กิน
ข้าวด้วยกัน คนเป็นพ่อจะถามว่าไปกับคนอื่นได้ไหม กินข้าวคนเดียว
ได้หรือเปล่า หากอารมณ์ไม่ดีก็จะสั่งไม่ให้เธอทวงใจ เพราะเขากำลัง
หาเงินให้

การเรียกร้องความสนใจด้วยการออกเที่ยวกลางคืน ไปปาร์ตี
โต้รุ่ง เต็มที่ก็แค่ทำให้พ่อโกรธจนต้องเข้ามาตักต้อน ทว่าไม่ช่วยให้อะไร
ดีขึ้น สุดท้ายเธอจึงเคยชินว่ามีหรือไม่มีพ่ออยู่เคียงข้างก็ได้

เพราะที่ผ่านมาเธอมีมหาภาพ เขาเป็นความอบอุ่นของเธอ เป็น
คนที่คอยพาเธอไปไหนต่อไหน ตอนสอบเข้ามัธยม เข้ามหาวิทยาลัย
แม้แต่ตอนเรียนจบถ่ายรูปฉลองรับปริญญา มาหยารัศมีก็มีเขาอยู่
ข้างๆ

กลองดนตรีระดับเจ้าบ่าวเจ้าสาวอันนี้ก็เพื่อของขวัญวันเกิด
ของมาหยารัศมีที่มหาภาพมอบให้ เธอยังจำมันได้ดีเพราะวันนั้นเรื่อง-
ฤทธิ์สี่มวันคล้ายวันเกิดครบอายุสิบขวบของเธอ เนื่องจากเขาบินไป
งานฉลองธุรกิจเปิดใหม่ในต่างจังหวัด แม้บ้านลาออกพอดี ไม่มีคนหา
ข้าวให้เด็กน้อยคนเดียวในบ้าน ทำให้เธอร้องไห้เพราะความหิว และ

คิดว่าตัวเองไร้ความสำคัญ

ช่วงเวลาที่เด็กหญิงคิดว่าตนอยู่เพียงคนเดียวในโลก เด็กชายคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาพร้อมกล่องของขวัญและคำปลอบโยน ของขวัญจากเขาอาจไม่ช่วยให้เธอหยุดร้องไห้ แต่อ้อมกอดของเขาช่วยได้

‘ไม่แฉะแล้วนะ ลูกหิยี้ไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวซะหน่อย’

จากวันนั้น โลกของมาหยาร์คีมีจึงเป็นพีภาพ ไม่ใช่พอ

มือของหญิงสาวหมุนกล่องดนตรีต่อ เพราะไม่รู้จะทำอะไรที่ดีกว่านี้ แต่มันเป็นการยั่วโมโหบิดาโดยไม่เจตนา เขาห่วงใยเธอ ทว่าไม่ได้รับปฏิกิริยาตอบกลับสักนิด

“ทำบ้าอะไร พ่อพูดไม่ได้ยินหรือ”

ด้วยอารมณ์หงุดหงิด เรื่องฤทธิ์จึงปิดของที่อยู่ในมือบุตรสาว ออกหวังแค่จะหยุดไม่ให้มันส่งเสียงรำคาญหู ไม่นึกว่ามันจะหล่นลงมาแยกชิ้นส่วนอยู่บนพื้น ตามด้วยเสียงกรี๊ดร้องของมาหยาร์คีมี

“พ่อ!!! นั่นของพีภาพให้ลูกหิยีนะ พ่อทำอย่างนี้ได้ยังไง”

ร่างที่ไร้ปฏิกิริยาตอบสนองต่อบิดาเมื่อครู่ กลับถลาลงจากเตียงเพื่อประคองเศษตุ๊กตาเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่หลุดแยกออกจากกันขึ้นมาดูว่าจะสามารถซ่อมแซมมันได้ไหม

แต่ไม่ว่าจะเพ่งมองอย่างไร เธอก็รู้ว่าของที่พังไปแล้วไม่มีทางกลับมาเป็นเหมือนเดิม กล่องดนตรีที่กลายเป็นชิ้นๆ จึงเป็นเหมือนเครื่องย้ำเตือนว่าสิ่งที่หลุดจากมือของเธอไปแล้วไม่มีทางกลับมาได้ เหมือนความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายน้องสาว ซึ่งเป็นเพียงอย่างเดียวที่มหาภาพเต็มใจมอบให้ แต่นอกจากมาหยาร์คีมีจะรักษามันเอาไว้ไม่ได้ เธอยังทำลายด้วยสองมือตนเอง

อารมณ์โกรธเกรี้ยวอัดแน่นต้องการหาที่ระบาย ส่งผลให้มาหยาร์คีมีหันไปตะโกนใส่เรื่องฤทธิ์ ตัดบทคำขอโทษที่ค้างอยู่บนปลายลิ้นของเขา

“พ่อทำมันพังทำไม! พ่อเข้ามาในห้องลูกหนีทำไม!!!”

ก็เพราะพ่อห่วงลูกยังงัย เป็นประโยคที่อยู่ในใจของเรื่องฤทธิ์
ที่ว่าเขาไม่เคยพูดมันออกมา เขาอยากให้ลูกสาวรู้ว่าถึงเขาจะหมกมุ่น
กับงาน แต่มหายารัศมีเป็นคนที่เขานึกถึงและห่วงใย น่าเสียดายที่เขา
มักจะแสดงออกช้าไปเสมอ

ตอนมหายารัศมีอายุห้าขวบ เรื่องฤทธิ์เพิ่งนึกได้ว่าคนรับใช้บอก
ว่าเธอบ่นคิดถึงเขา แต่เขารอสะสมงานให้เสร็จก่อน ค่อยกลับมาบ้าน
และพบว่าลูกสาวกำลังหัวเราะเล่นอยู่กับมหาภาพ ตอนเธอสิบขวบ
เขาอมรับว่าดีใจที่ทำงานชิ้นใหญ่สำเร็จ ดีใจที่หาหลักประกันด้านการ
เงินให้ลูกได้ เช้าวันต่อมาเมื่อพ่อของมหาภาพโทร. มาบอกว่าเด็กชาย
ไปอยู่เป็นเพื่อนเด็กหญิงทั้งวัน เขาจึงรีบส่งของขวัญวันเกิดย้อนหลัง
มาให้ แต่มันก็ล่าช้าเกินไปและไร้ความสำคัญไปเสียแล้ว

ช่วงนี้เขามีปัญหาเรื่องงาน กว่าจะนึกได้ว่าละเลยลูกสาวก็พบ
ว่าเมื่อวานเธอหายไปเกือบทั้งคืน แต่ก็สายเกินกว่าจะพูดกันดีๆ หรือ
ไม่ก็อาจสายเกินกว่าจะกอบกู้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่

“มันจะสักเท่าไรหรือเชียว เดี่ยวให้คนไปหาซื้อให้ใหม่ จะเอากี่สิบ
ก็ร้อยอันก็บอกมา”

ถ้ามันจะทำให้สองพ่อลูกกลับมาเป็นเหมือนเดิม กลับไปตอน
เธออายุสี่ขวบ ตอนที่เขาสอนเธอขี่จักรยาน อุ้มเธอตอนหกล้ม เป็นคน
ที่เธอหันมาหาทุกครั้งทีร้องไห้ ต่อให้เอาทุกอย่างที่เขาไปจนหมดสิ้น
รวมทั้งชีวิต เรื่องฤทธิ์ก็จะหามันมามอบให้มหายารัศมี

“ลูกหนีไม่เอาของของพ่อ ลูกหนีจะเอาของพี่ภาพ พ่อทำให้มัน
กลับไปเหมือนเดิมได้ไหมล่ะ”

เขาทำไม่ได้ เขาทำให้ความสัมพันธ์ของพ่อลูกกลับไปเป็นดัง
เดิมไม่ได้ เขาทำได้แค่ให้มันเลวร้ายลง

“ถ้าเห็นมันดีกว่าพ่อ ก็ไปอยู่กับมันไป”

ใบหน้าของมหาวิทยาลัยมีสีแดงเผื่อโดยไม่ทราบสาเหตุ เรื่องฤทธิ์
อยากจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เธอผลุนผลันวิ่งออกไปจากห้อง ผ่าน
ประตูหน้าบ้านไปถึงประตูรั้วด้วยความเร็วที่ขาตามไม่ทัน

“ลูกหียี่หยุคนะ! เป็นบ้าอะไรอะ!!!”

เรื่องฤทธิ์ก็กลัวว่าลูกจะออกจากบ้านเพื่อประชิดคำพูดของเขา
แล้วไม่กลับมาอีก แต่กลับพบว่ามหาวิทยาลัยมียื่นนั่งค้างอยู่หน้าประตูรั้ว
สองตาของเธอมองไปยังรถที่ขับผ่านไปด้วยความเร็ว แต่ไม่เร็วไปกว่า
จะมองเห็นว่ามีใครนั่งอยู่ตอนหน้าของรถ

มหาภาพกับบัวชูชานั่งรถออกไปด้วยกัน

ไหนว่าพวกเขาเลิกกันแล้ว ทำไมยังอยู่ด้วยกัน สายตาของมหายา-
รัศมีไม่ได้ดีพอจะมองผ่านกระจกกรุฟิล์มกันแสงไปเห็นสีหน้าของ
มหาภาพและบัวชูชา แต่เห็นชัดเจนว่าคนที่เธอรักและมอบตัวพร้อมหัวใจ
ไปให้ กลับไปหาคนรักเก่า คนที่ทรยศเขา โดยไม่แม้แต่จะเสียเวลาถาม
เธอถึงเรื่องเมื่อคืน

โลกของมหาวิทยาลัยก็กลายเป็นสีดำ เธอเดิมพันความรักลงไปจน
หมด แล้วพบว่าทุกอย่างกลายเป็นเพียงความว่างเปล่า

“ลูกหียี่! ลูกหียี่”

เสียงตะโกนของเรื่องฤทธิ์เหมือนดังมาจากที่ไกลๆ แต่มหายา-
รัศมีปิดกั้นการรับรู้รับฟัง ไม่สนใจว่าขณะตัวเองจมไปสู่การสลับไสล
คนที่รักเธอโดยปราศจากเงื่อนไขกำลังเจ็บปวดไม่ต่างจากเธอ

“ลูกหียี่ไม่สบายเธอ”

น้ำเสียงผ่านสายโทรศัพท์ของมหาภาพยังคงแสดงความห่วงใย
เหมือนวันก่อน แต่วันนี้มันไม่ก่อให้เกิดความอบอุ่นให้แก่มหาวิทยาลัย
เช่นเดิมอีกแล้ว ความจริงเธอไม่อยากจะคุยกับเขา โทรศัพท์มือถือถูก
ปิดเครื่องไปตั้งแต่เมื่อวาน ทว่าเขายังติดต่อมาผ่านโทรศัพท์บ้าน

หลังจากเธอหมดสติอยู่ตรงประตูรั้ว เรื่องฤทธิ์ก็พาเธอกลับมาห้องนอน ระหว่างปฐมพยาบาลก็ให้คนมาจัดการเอากล่องดนตรีเจ้าปัญหาออกไป แล้วไม่รู้ว่าเกิดความผิดพลาดตรงไหน ของที่ควรได้รับการซ่อมแซมจึงหายไปพร้อมกองขยะ แล้วหัวใจของเธอก็ตามไปด้วย

“ไม่ได้เป็นอะไรแล้วค่ะ”

เธอไม่ได้เป็นอะไรแล้วจริงๆ เพราะเมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง เธอก็พบว่าตาที่มีดบาดเพราะความรักของเธอสว่างขึ้น

มหาภาพไม่เคยแสดงออกกับเธอเกินกว่าคำว่าพี่ชาย เป็นมาหารัศมีต่างหากที่มงายในรัก ไม่ว่าเขาจะคบหรือเลิกกับบัวบูชา ก็ไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นคนรักของเธอ

“เมื่อวานพี่จะไปหาลูกหยี แต่น้ำมลไม่สบาย พี่เลยรีบพาน้ำมลไปโรงพยาบาล”

สมองของมาหารัศมีพยายามประมวลเหตุการณ์ แล้วคาดเดาว่าขณะมหาภาพขับรถออกไปพร้อมบัวบูชา เบาะหลังของรถที่เธอมองไม่เห็น คงมีร่างของกมลชนกนอนอยู่

“น้ำมลเป็นยังงัยบ้างคะ” ถึงเธอกับอีกฝ่ายจะมีปัญหากัน แต่อย่างไรกมลชนกก็เป็นญาติสนิทของมหาภาพ ความเคยชินทำให้มาหารัศมีถามออกไป

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก แต่หมอบอกว่าน้ำมลเครียดเกินไป พี่เลยอยู่เฝ้าน้ำมลตั้งแต่เมื่อวาน น้ำมลหลับๆ ตื่นๆ นี่ก็เพิ่งหลับสนิท”

น้ำเสียงของมหาภาพบอกว่ามีอะไรมากกว่านั้น แต่มาหารัศมีไม่อยากจะซักถามในเวลาที่เธอเองก็อ่อนล้าไปทั้งตัวและหัวใจ อยากจะวางสายด้วยซ้ำ แต่เขากลับโผล่ถามในเรื่องที่เธอไม่อยากพูดถึง

“คืนก่อน ทำไมลูกหยีไปที่ห้องนั้น”

มาหารัศมีกัดปาก มือที่ไม่ได้ถือหูโทรศัพท์จึงลงไปบนเนื้อตัวเอง เพื่อให้ความเจ็บช่วยให้เธอมีสติสำหรับใช้ตอบคำถาม แต่ไม่พบ

ว่ามีคำตอบไหนดีพอ

‘ลูกหยีแค่อยากผูกมัดพี่ภาพ’

‘ลูกหยีแค่เห็นโอกาสจะใช้ตัวเองแลกตำแหน่งคนรักของพี่ภาพ’

‘ลูกหยีแค่โง่เกินไป คิดว่าเช็กซ์แลกความรักได้’

การดำเนินตัวเองว่าโง่ แตกต่างจากการประจานความโง่ของตนให้คนอื่นรับรู้ มาหยารัศมีเคยพูดเป็นนัย เปิดเผยความในใจให้มหาภาพรับรู้ แต่เขาพยายามกลบเกลื่อนและตอบกลับเป็นนัยเช่นเดียวกันว่าไม่รักเธอ แต่เธอก็ยังทำเรื่องผิดพลาดเพื่อจะแย่งหัวใจของเขามาครอง

“ลูกหยีมีอะไรก็พูดกับพี่ตามตรงได้เลยนะ” น้ำเสียงปลอบประโลมของมหาภาพ ส่งผลให้มาหยารัศมีหับตาลงด้วยความเจ็บร้าวในอก

เธอรู้อยู่แล้วว่าทำไมถึงไม่เคยบอกรักมหาภาพได้อย่างชัดเจนสักครั้ง

เพราะมาหยารัศมีรู้ว่าไม่มีทางได้ความรักของมหาภาพ เธอไม่ได้กลัวอับอาย แต่รู้ว่ามันจะเป็นจุดสิ้นสุดความสัมพันธ์ของทั้งสอง เธอหวาดกลัวที่จะพลาดหวังจากสิ่งที่ได้ร้องขอ ทว่าในวันนี้เวลานี้ เขากลับมอบในสิ่งที่เธอไม่ได้ร้องขอ

“พี่จะรับผิดชอบลูกหยีเอง เราจะแต่งงานกันทันทีที่ลูกหยีพร้อม”

น้ำตาของเธอหยดลงมาโดยไม่รู้ตัว และมันไม่ใช่ น้ำตาแห่งความสุข

หากมาหยารัศมีไม่รู้จักมหาภาพเป็นอย่างดี เธอคงไม่สังเกตว่าคำพูดหนักแน่นของเขา แผงน้ำเสียงไม่สบายใจซ่อนอยู่ลึกๆ

อาจเพราะใจของเขา ไม่ยินยอมพร้อมใจไปกับสมอที่สั่งให้เขาต้องรับผิดชอบ

“ไม่ต้องหรอกคะ ลูกหยีกำลังไปเรียนต่อโทที่อเมริกา”

เราจะแต่งงานกัน เป็นประโยคที่มาหยาרטมีอยากได้ยินจากปากมหาภาพมากที่สุด แต่เมื่อสิ่งที่เคยอยากได้มาตั้งแต่จำความได้มาอยู่ในมือ เธอกลับไม่อยากได้มันแล้ว เพราะสิ่งที่ต้องการที่สุดในตอนนี้คือไปจากเขา ไปอยู่ที่ไหนสักที่ที่ไม่มีคำว่า ‘เรา’ และไม่มีเขา

“ไหนลูกหยีบอกพี่ว่าไม่อยากไปงั้นละ” น้ำเสียงของเขาเริ่มร้อนรน แต่เธอเย็นชาไปถึงหัวใจ จนไม่อยากจะรับฟังอะไรทั้งนั้น

“พอเห็นว่ามันดีกับลูกหยีคะ” ซึ่งมันคงจะดีจริงๆ แล้วก็คงจะจริงอย่างพี่พ่อของเธอพูดในตอนที่เราเพิ่งพ้นจากอาการสลบ

“ถ้าจะเป็นจะตายเพราะผู้ชายขนาดนี้ก็ไปเรียนต่อเมืองนอกซะจะได้หัดฉลาดๆ ขึ้นมาบ้าง”

มาหยาิร์ตมีต้องยอมรับว่าเรื่องฤทธิ์พุดถูก นอกจากตามติดมหาภาพ เธอก็ทำเป็นแต่เรื่องโง่ๆ การไปเรียนต่ออาจจะช่วย หรือไม่ช่วยพัฒนาสมองของเธอเลยก็ได้ แต่การไปให้ห่างเขา คงช่วยหัวใจที่เจ็บช้ำของเธอได้อย่างแน่นอน

“ลูกหยี พี่ไม่รู้หรอคะว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่พี่ยืนยันว่าจะรับผิดชอบลูกหยี”

“ขอบคุณคะ”

ขอบคุณที่ยังเป็นห่วงเธอ ขอบคุณที่ไม่กล่าวโทษสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นแผนการของเธอ ขอบคุณทุกอย่างที่เขามอบให้ รวมถึงการที่เขาช่วยให้เธอตระหนักรู้เมื่อสายว่าความหวังดีไม่ใช่ความรัก

ปลายสายยังมีหลายอย่างจะพูดกับเธอ แต่มาหยาิร์ตมีวางหูโทรศัพท์ลงบนเบาะอย่างแผ่วเบา สังคนรับใช้ว่าเธอจะนอน ไม่ต้องการรับโทรศัพท์จากใครทั้งนั้น มันเป็นเวลาเดียวกับที่เสียงเรียกดังขึ้น เธอหันหลังเดินกลับห้อง ขณะหูได้ยินคนรับใช้บอกมหาภาพว่าเธอไม่สบาย ต้องการพักผ่อน

สองเท้าของมาหยาร์ศมีไม่ชะงักเพื่อกลับไปรับสายของมหาภาพ
แล้วก็ไม่ลังเลตอนเดินผ่านเมื่อเห็นเรื่องฤทธิ์ส่งสายตาคาดโทษมาให้
เธอเหนื่อยแล้วจริงๆ จะไม่ทำอะไรที่ไร้ประโยชน์อีกแล้ว

สนามบินเป็นจุดวัดระดับความรัก แต่ขณะเดียวกันก็เป็น
จุดสำหรับกล่าวอำลา มีคนมากมายเดินทางไกล โดยมีคนที่ห่วงใย
มองตามหลัง ทว่ามาหยาร์ศมีไม่ได้อยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้น

หญิงสาวนั่งรอเวลาตามลำพัง โดยมีโทรศัพท์มือถืออยู่ใน
กระเป๋าสะพาย อีกไม่กี่ชั่วโมงเธอคงใช้หมายเลขนี้ไม่ได้ มันทำให้เธอ
ซึ่งใจว่าควรติดต่อบิดาก่อนจากไปดีหรือไม่ เพราะหลายวันที่ผ่านมา
เรื่องฤทธิ์วุ่นวายกับงานจนไม่มีเวลาพบหน้าเธอเลย มาหยาร์ศมีอยาก
กล่าวอำลาพ่อ แต่ก็กลัวว่าจะกลายเป็นการชวนทะเลาะ เพราะพ่อไม่
ชอบให้ใครรบกวนเวลาทำงาน

สิ่งที่มาหยาร์ศมีไม่รู้และไม่มีทางรู้ตลอดชีวิต ก็คือเรื่องฤทธิ์
กำลังแอบมองเธออยู่ เขาไม่ได้อยากให้เธอไปเรียนต่อไกลตาอย่าง
ที่แสดงออก แต่มีความจำเป็นบังคับ ดังนั้นจึงใช้คำพูดรุนแรงขับไล่
ลูกสาวให้จากไป

ขณะที่มองเธออยู่ไกลๆ ทั้งที่ใจอยากเข้าไปหา ไปกอดลูกที่นั่ง
อยู่ตามลำพัง เขาก็ต้องข่มกลั้นความรู้สึกเอาไว้ ไม่อย่างนั้นเธออาจ
จะเปลี่ยนใจอยู่ที่นี้ แล้วเผชิญกับเรื่องที่เขาไม่อยากให้เธอต้องพบเจอ
เรื่องฤทธิ์มีคำพูดหลายอย่างที่อยากจะใช้ลบล้างคำพูดร้ายๆ ใน
ครั้งสุดท้ายที่สองพ่อลูกคุยกัน ไม่ว่าจะเป็น ‘พ่อหวังดีกับลูก พ่ออยากให้
ลูกมีความสุข’ แต่เขาไม่อาจใช้มันออกไป

“สู้ๆ นะลูก”

นี่เป็นคำที่เรื่องฤทธิ์บอกเด็กหญิงมาหยาร์ศมีตอนเธออายุสี่ขวบ
ซึ่งต้องเข้าเรียนชั้นอนุบาล เสียดยาวที่เวลานี้ เธอกำลังจะไปเรียนต่อ

ปริญญญาโท เขากลับแอบมาพิมพ์บอกโดยที่เธอไม่รู้

เมื่อดวงตาไม่อาจกักน้ำตาเอาไว้ รวมถึงหัวใจที่อาจจะทนต่อการมองดูเธอจากไปไม่ไหว เรื่องฤทธิ์ก็หันหลังจากไป ทุกๆ ก้าวถ่วงหนักในใจเขา ลังเลว่าจะไปหรือไม่

ครู่ต่อมาหญิงสาวที่ก้มหน้ามองพื้นก็เงยหน้าขึ้น เพราะรู้สึกว่ามีคนมายืนอยู่ตรงหน้า ซึ่งเธอไม่รู้ว่าเขามาทำไม และเธอควรมีปฏิกิริยาเช่นไร

หลายวันที่ผ่านมาเหน็ดเหนื่อยกว่าชีวิตของมหาภาพ

เสียอีก เพราะเขาไม่แค่เพียงต้องคอยเฝ้าดูแลกมลชนกตลอดเวลาตามที่น้ำเสียงร้อง เขายังต้องยืนอยู่ระหว่างผู้หญิงสองคนที่เขาให้ความสำคัญ

‘เลิกไปยุ่งกับลูกหยีได้ไหม ถือน้ำชาอร้อง’

กมลชนกใช้ทั้งน้ำตาและฐานะญาติผู้ใหญ่ที่เลี้ยงดูมหาภาพมาตั้งแต่แบเบาะเป็นเครื่องมือกดดัน มหาภาพจะทำใจแข็งไม่สนใจการบีบคั้นนี้เลยก็ได้ แต่เธอกำลังไม่สบาย ต่อให้รู้ว่าเป็นอาการป่วยที่เกิดขึ้นเพราะจิตสำนึกของเธอที่อยากจะทำให้เขารู้สึกผิดก็ตาม แต่เขาก็ไม่อาจทำใจแข็งทำร้ายจิตใจญาติสนิทที่เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่เล็กได้

เช่นเดียวกันกับทางมหาวิทยาลัย ต่อให้เธอบอกว่าไม่ต้องรับผิดชอบ มหาภาพก็ไม่อาจเมินเฉย ทำเหมือนเรื่องคินนันไม่เคยเกิดขึ้น แล้วก็ไม่มีทางยอมปล่อยให้เธอจากไปทั้งที่ยังมีเรื่องค้างคาใจกันเช่นนี้

“ทำไมไม่บอกว่าจะไปวันนี้”

ถ้าเขาไม่ติดสินบนคนรับใช้ของเธอ ก็คงไม่รู้ว่ามีมหาวิทยาลัยกำลังจะเดินทางไปอีกซีกโลก มหาภาพพยายามติดต่อเธอทุกช่องทาง รวมถึงไปยื่นหน้าประตู่รั้วขอเข้าไปหา แต่คนรับใช้ที่ได้รับคำสั่งจากเรื่อง-

ฤทธิ์ไม่ยอมให้เขาเข้าไป หน้าที่กมลชนกก็จะเป็นจะตายทุกครั้งที่เขา
ห่างสายตา ทว่าเมื่อรู้ว่าจะไม่มีเธออยู่ใกล้ๆ อะไรก็ขวางเขาไม่ให้มา
เหนี่ยวรั้งเธอเอาไว้ไม่ได้

“อย่าไปเลย พี่รู้ว่ามียหลายเรื่องที่เราไม่เข้าใจกัน แต่เราค่อยๆ
พูดกันก็ได้”

ที่มาของเหตุการณ์ในคืนนั้นเป็นเช่นไร ต่อให้ไม่มีใครเปิดปาก
สารภาพ มหาภาพก็เดาได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว และต่อให้มหายา-
รศมีทำตัวไม่ถูก เขาก็ต้องรับผิดชอบ

ไม่ว่าในสายตาใคร มหายารศมีจะเป็นสาวใจแตก ไม่สนใจ
สังคม ทำทุกอย่างตามแต่ใจตัว แต่ในสายตาของมหาภาพ หญิงสาว
เป็นคนรักนวลสงวนตัว เธอใส่ใจสายตาคนอื่น เพียงแต่มีเกราะหนา
ป้องกันการถูกทำร้าย จนคล้ายคนที่เอาแต่ใจ ไร้เหตุผล ทว่าต่อให้เธอ
นิสัยไม่ดีจริงๆ เขาก็ไม่เคยอยากทำร้ายเธอ แต่เมื่อเขาทำลงไปแล้ว
โดยไม่เจตนา เขาก็อยากจะทำอะไรที่สำคัญคือรั้งเธอเอาไว้ข้างกายเขา

“อย่าไปเลย พี่เป็นห่วงลูกหยีนะ”

เขากล่าวอย่างจริงจัง แต่คำว่าห่วงใยไม่ใช่คำที่เขาต้องการ
มหายารศมีสับสนตามมหาภาพเป็นครั้งแรกนับจากเจอหน้ากัน ก่อน
จะถามเสียงเบาว่าชัดเจน

“นอกจากคำว่าห่วง พี่ภาพเคยรักลูกหยีบ้างไหมคะ”

ความเงียบช่วงสั้นๆ ตอบได้ดังก้องกังวานที่สุด

“พี่รักลูกหยีเหมือนน้องสาวมาตลอด บางอย่างต้องใช้เวลา แต่
พี่พร้อมจะรับผิดชอบด้วยการแต่งงานกับลูกหยี”

ถึงตรงนี้ มหายารศมีเองก็ต้องยอมรับว่ามหาภาพทำดีที่สุดแล้ว
แต่เธอยังส่ายหน้าปฏิเสธเหตุผลของเธอ เพราะมันสายเกินกว่าที่จะ
แก้ไขหลายๆ อย่าง

“ถ้าแค่นั้นมันก็คงไม่พอสำหรับการแต่งงาน”

“ถ้าอย่างนั้น...” ก่อนคำพูดต่อไปจะหลุดจากปากของมหาภาพ
มือของมาหยารัศมีก็ยกขึ้นเป็นเชิงห้าม

“มันไม่ใช่การต่อรองค่ะ มันคือการปฏิเสธ”

สักวันคำว่ารักแบบน้องสาว อาจจะเปลี่ยนเป็นรักแบบคนรัก แต่
มาหยารัศมีรู้ว่าเธอจะจดจำคำพูดที่มหาภาพกล่าวว่าไม่ได้รักเธอ
ตลอดไป รวมถึงคำคั้นนั้นที่เธอเฝ้ารอจะเชื่อว่าหลอกเขารวมถึงตัวเอง
ได้ แต่สุดท้ายกลับเจ็บปวดที่รู้ว่าเธอครอบครองเขา เพราะเขาคิดว่า
เธอเป็นคนอื่น เสียงเรียกชื่อบัวบูชาเหมือนยังดังอยู่ข้างหูของเธอจนถึง
ตอนนี้

ท่ามกลางความเจ็บที่กีดกร่อนความสัมพันธ์อันพังทลายไป
แล้ว เธอก็เฝ้าประโยคที่วนเวียนอยู่ในใจตลอดหลายวันออกมา

“คนที่ทำร้ายเราได้เจ็บปวดที่สุด คือคนที่เราแค้น”

หากว่าเธอไม่ใส่ใจก็คงไม่เจ็บปวด มาหยารัศมีเฝ้ากับการ
ร้องขอให้คนมารัก ตอนเด็กก็พ่อ ต่อมาก็มหาภาพ แล้วผู้ชายที่เธอรัก
ทั้งสองคนก็ไม่อาจรักเธอในแบบที่เธอต้องการได้

“พี่ขอโทษ”

แค่เห็นเธอยืนอยู่ตรงนี้พร้อมร่องรอยของความเศร้าบนใบหน้า
ถึงจะไม่พูดอะไรสักคำก็ทำให้เขารู้สึกผิดได้ถึงส่วนลึกของหัวใจ ตลอด
มาเธออาจมองว่าเธอได้รับประโยชน์จากการมีเขาเป็นพี่ชายข้างบ้าน
แต่ความจริงเขาเองก็ได้รับสิ่งดีๆ จากการมีเธอเป็นน้องสาว

มาหยารัศมีไม่มีทางรู้ว่า ขณะที่เธอแสดงความโกรธพ้อของ
ตัวเองออกมา มหาภาพก็กดความโกรธที่มีต่อบิดาของตนเอาไว้ภายใน
เขาอาจจะอายุน้อยมากตอนมารดาจากไป แต่เขาไม่ได้เด็กเกินกว่าจะ
ไม่เห็นความเจ็บแค้นที่แม่มีต่อพ่อ แล้วตั้งแต่เล็กจนโต พ่อก็ไม่เคย
สอนอะไรให้แก่เขา นอกจากการเห็นผู้หญิงเป็นของเล่น

ดังนั้นมหาภาพจึงไม่เคยตำหนิหน้าสาวที่เข้ามาแย่งตำแหน่ง

มารดาของเขาไปทั้งที่เพิ่งพ้นงานศพไม่นาน เพราะทุกคนล้วนเป็น
เหยื่อความเจ้าชู้ของมานพ หทัยรัตน์แม่ของเขาเคยร้องไห้เสียใจ
อย่างไร หลังจากกมลชนกมารับตำแหน่งภรรยาหลวงก็ร้องไห้อย่างนั้น

แล้วการเติบโตมากับพ่อที่เจ้าชู้ได้รับความรักผิดชอบ กับแม่เลี้ยง
ที่ประคบประหงมเกินเหตุเพื่อแย่งความรักของเขาเอาไว้กับตัว นั้น
มากพอจะทำให้เด็กผู้ชายคนหนึ่งโตขึ้นมาเป็นพวกรักเพียงตัวเอง หรือ
ไม่ก็เสเพลเช่นพ่อ แต่เพราะมีใครคนหนึ่งหวังจะพึ่งพาเขา เป็นจุด
เปลี่ยนให้เด็กชายคนนั้นไม่เป็นคนดังกล่าว

“พี่ขอโทษ พี่ขอโทษจริงๆ พี่ไม่เคยอยากทำให้ลูกหนีเจ็บ” ไม่
ว่าจะตัวหรือหัวใจก็ตาม

มหาภาพรู้ดีว่าตั้งแต่ตอนนั้นมาจนถึงตอนนี้เขากำมาहारัศมี
เจ็บปวดแค่ไหน เสียหายที่เขาไม่มีสิ่งที่เรียกว่าเครื่องย้อนเวลา อย่าง
น้อยมันก็จะอาจจะช่วยไม่ให้ก้างซี่ข้างของเขาเจ็บแปลบจากคำพูดของ
คนตรงหน้า

“ไม่เป็นไรค่ะ เพราะตอนนี้คุณทำร้ายความรู้สึกของฉันไม่ได้อีก
แล้ว”

คำสรรพนามเปลี่ยนจาก ‘พี่’ เป็น ‘คุณ’ ได้อย่างไรก็สุดรู้ แต่
มันคงจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป

ถ้ามีอะไรที่เรียกว่าเยื่อใย มันคงขาดไปตั้งแต่คืนนั้น พร้อมกับ
ความไร้เดียงสาของเธอ ทว่าทุกอย่างไม้อาจโทษเขาเพียงฝ่ายเดียว

“ความจริงเรื่องคืนนั้นคุณไม่ได้ผิดสักนิด เป็นฉันที่...” ความ
สามารถในการพูดของเธอหมดลงแค่นี้

ต่อให้รู้ว่าตนเองเป็นฝ่ายหาเรื่องใส่ตัว แต่อารมณ์โกรธเกรี้ยว
และเจ็บปวดอัดแน่นเกินกว่ามาहारัศมีจะยอมให้ตนเองใช้ความ
สามารถของสมองกลั่นกรองเหตุผลออกมาเป็นคำพูด

ชายหนุ่มก้มลงมองผู้หญิงตรงหน้า ด้วยรูปร่างเล็กบางกว่าเขา

ครึ่งหนึ่ง ส่งผลให้เวลามหาภาพมองมาหารัศมี เขามักจะเกิดความรู้สึกอยากปกป้องเธอจากอันตราย แต่เวลานี้ตอนที่ก้มลงมองเธอ เห็นดวงตาหลุบต่ำ ริมฝีปากแน่น เขารู้ว่าสิ่งที่เห็นไม่เป็นเช่นเดิม คำว่ารับผิดชอบ ไม่ใช่เพราะเธอเป็นน้องสาวของเขา แต่เธอเป็นผู้หญิงของเขา

ทว่าทุกอย่างไม่ง่ายดายเหมือนใจคิด เขาตาม เธอหนี เขาเยื้อเธอถอย ทางออกของทั้งคู่ นอกจากทางตัน ก็คือทางแยก ไม่มีคำว่าบรรจบ

“การไปเรียนต่อ คงเป็นเรื่องที่สมควรที่สุดในตอนนี้ค่ะ”

มหาภาพจำต้องยอมรับความคิดเห็นของมาหารัศมี การมายื้อกันอยู่ตรงนี้ไม่ช่วยอะไรเลย เธอเจ็บปวด ส่วนเขาก็เจ็บปวดที่เห็นเธอเจ็บ

บางทีเวลาอาจจะช่วยเยียวยาความสัมพันธ์ของทั้งสอง และช่วยให้เขาไตร่ตรองตัวเองว่าจะรับผิดชอบเธอในฐานะคนรัก หรือไม่ก็ในฐานะพี่ชายที่หวังดี

“ไปถึงที่โน่นแล้วติดต่อมานะ พี่เป็นห่วง”

เขาไม่รู้ว่าคำนี้เป็นคำต้องห้ามสำหรับอารมณ์ของเธอ แต่มาหารัศมีไม่กล่าวอะไร ขณะเดินไปเข้าแถวตรวจสัมภาระเตรียมตัวออกไปยังจุดรอขึ้นเครื่อง มหาภาพเดินตามไปนิ่งๆ เพราะเธอไม่ยอมให้เขาช่วยหิ้วกระเป๋าสะพายของเธอ

แล้วความเจ็บปวด ไร้การสื่อสารระหว่างมาหารัศมีกับมหาภาพก็ยาวนานไปเกือบหกปี

ด้านหลังของผู้หญิงที่ก้าวห่างออกไป ไม่ใกล้เคียงกับภาพน้องสาวในความทรงจำของชายหนุ่มอีกแล้ว แผ่นหลังของเธอเหยียดตรง ก้าวย่างของเธอมั่นคง

มหาภาพกำมือแน่นเพื่อไม่ให้เยื้อเธอเอาไว้ บอกกับตัวเองซ้ำๆ

ว่าเพื่อตัวของเธอเอง เขาจะต้องปล่อยมาหยาร์ศรีไป แต่ส่วนลึกในใจ
ของเขารู้ดีว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่มีวันเป็นเหมือนเดิม และหาก
เจอกันอีกครั้ง เขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้เธออภัยให้ทั้งตัวเขาและตัว
เธอเอง

3

บาปแห่งความรัก

“ทำไมขอครอบครัวเรียนถึงไม่บอกพ่อ!”

หลังจากมหาวิทยาลัยยอมเดินทางมาเรียนต่อปริญญาโท หายากมากที่เรื่องฤทธิ์จะตะคอกเสียงใส่ลูกสาวสุดที่รักเพียงคนเดียว ไม่นับคำพร่ำด่ายาวเหยียด

“พ่อให้แกไปเรียน แกก็ตั้งใจเรียนสิ ทำตัวโง่ๆ แบบนี้ ชีวิตต่อไปจะอยู่ยังไง หรือจะเกาะพอกินไปตลอดชีวิต”

ถึงจะคาดเดาเอาไว้บ้างว่าหากบิดารู้ว่าเธอหยุดพักการเรียนชั่วคราวหนึ่งภาคเรียนคงโมโหแน่นอน แต่มหาวิทยาลัยไม่คาดคิดว่าพ่อจะโกรธขนาดนี้ หากเป็นเมื่อก่อน เธอคงได้ตอบด้วยถ้อยคำรุนแรงไม่แพ้กัน แต่เมื่อเอื้อมมือแตะหน้าท้องตนเองที่เคลื่อนไหวเบาๆ ตอบรับอารมณ์ของเธออยู่ คำพูดที่กำลังจะผ่านปากโดยไม่ผ่านการคัดกรองของสมองก็หยุดอยู่เพียงปลายลิ้น แล้วเปลี่ยนเป็นคำใหม่

“ลูกหยีขอโทษค่ะพ่อ”

ปลายสายเงิบไปครู่ใหญ่ ราวกับรับรู้ถึงบางอย่างที่เธอไม่ได้เอ่ยออกไป

หากอยู่ต่อหน้าเรื่องฤทธิ์ มหาวิทยาลัยมีก็คงจะกราบแทบเท้าแล้ว ทำมากกว่าขอโทษ แต่ทั้งสองอยู่ห่างกันครึ่งโลก และเธอไม่มีหน้าจะ

ไปพบบิดาในเวลานี้ เธอไม่อาจทนเห็นความผิดหวังบนใบหน้าของ
ผู้เป็นพ่อ

เพราะเธอดังห้อง

อายุครุฑของมหาวิทยาลัยมีเข้าเดือนที่แปด สามเดือนก่อนเธอจึง
ขอหยุดพักการเรียนชั่วคราว นอกจากเพื่อเตรียมคลอด ยังป้องกัน
สายตาสอดรู้ของคนอื่น ซึ่งอาจจะส่งผลถึงถ้อยคำนิทาไปยังเรื่องฤทธิ์
ที่ยังไม่รู้เลยว่าลูกสาวของเขาก่อเรื่องอะไรเอาไว้

“ทำไมไม่เรียน”

คำถามสั้นๆ แต่มีหลายอย่างซ่อนเอาไว้ ต่อให้ไม่เห็นด้วยตา
มหาวิทยาลัยก็รับรู้ถึงความผิดหวังของเรื่องฤทธิ์ เขาไม่เพียงแค่จ่ายเงิน
จำนวนมากให้เธอได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยดีๆ ยังฝากเงินสดเข้าบัญชี
ของเธอสิบล้านบาท เพื่อให้เธอใช้จ่ายส่วนตัว

เงินฝากสิบล้านบาทสำหรับคนอื่นอาจเป็นเงินที่ไม่สามารถหาได้ชั่ว
ชีวิต แต่สำหรับเด็กที่ถูกเลี้ยงให้เป็นคนเอาแต่ใจไร้เหตุผลอย่าง
มหาวิทยาลัย อาจจะเป็นเงินที่เธอผลาญหมดในเวลาไม่นาน อย่างน้อย
หากเป็นเธอเมื่อเก้าเดือนก่อนก็อาจจะทำเช่นนั้นเพื่อประทศที่ตัวเอง
ต้องมาอยู่ในต่างประเทศเพราะผิดหวังจากความรัก แต่เธอก็ไม่ได้ทำ
เพราะหลังจากเดินทางมาถึงอเมริกา จมอยู่กับความเศร้าเกือบเดือน
ตั้งสติคิดว่าควรจะทำอย่างไรอีกเดือน ปรับตัวให้เข้ากับเส้นทางที่
ตัวเองเลือกอีกหนึ่งเดือน เธอก็พบว่าตัวเองดังห้อง

เมื่อรู้ว่ามีชีวิตน้อยๆ เติบโตขึ้นเรื่อยๆ ในกายของเธอ มหาวิทยาลัย
เต็มไปด้วยความสับสน แผนการต่างๆ ไม่อาจดำเนินไปได้ตาม
เดิม เด็กคนหนึ่งตั้งแต่อยู่ในท้องจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่ตุ๊กตาที่วาง
เอาไว้เฉยๆ ก็ไม่มีปัญหา นี่คือลูกของเธอ ดังนั้นหญิงสาวจึงวางแผน
เก็บเงิน ทำงานพิเศษ เพื่อเอาไว้เป็นทุนให้ลูก เพราะในเวลาเดียวกัน
เธอก็ได้ข่าวไม่ดีของผู้เป็นพ่อจากเมืองไทย

เดิมบริษัทนำเข้าส่งออกสินค้าของเรื่องฤทธิ์มีเงินทุนหมุนเวียนติดอันดับต้นๆ ในประเทศ จะโยกเงินสิบหรือยี่สิบล้านให้บุตรสาวไปใช้จ่ายระหว่างเรียนต่อปริญญาโทในต่างประเทศนั้นไม่ใช่เรื่องลำบากเกินไป แต่สิบล้านนี้ไม่ได้หาได้ง่ายดาย ในภาวะที่เขาใกล้จะล้มละลาย

มาหารัศมีพยายามปิดบังพ่อเรื่องตั้งท้อง ขณะเดียวกับที่เรื่องฤทธิ์พยายามไม่ให้บุตรสาวรับรู้ว่าตนเองกำลังตกอยู่ในสภาวะยากลำบาก แต่เรื่องของเธอบิดง่ายกว่าเรื่องของเขา และเมื่อรู้ เธอก็ยังไม่อยากทำให้พ่อเป็นกังวลไปมากกว่านี้ ทว่าใกล้คลอดมากเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกอยากให้พ่อมาอยู่ตรงนี้

ผู้หญิงตั้งครภักในต่างแดน ไม่มีสามี ไม่มีญาติ ไม่มีแม่กระทั่งเพื่อนสนิทให้ปรับทุกข์ ทางเลือกของเธอมียากัด ถึงจะมั่นใจว่าการเลือกวิชาชีพชีวิตของลูกในท้องเอาไว้ไม่ใช่ความผิดพลาด แต่มาหารัศมีไม่แน่ใจว่าการปิดบังเรื่องนี้กับเรื่องฤทธิ์เป็นการกระทำที่เหมาะสม

“บอกพ่อมาสิ ทำไมถึงไม่เรียน” เรื่องฤทธิ์ย้ำถามอีกครั้ง ตามด้วยห้วนล่ออีกหลายประโยค ยิ่งฟังเขาพูดก็ยิ่งบีบหัวใจมาหารัศมี

“เพราะเรื่องพ่อหรือเปล่า ลูกหยิไม่ต้องห่วงนะ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พ่อก็ไม่ยอมให้ลูกต้องลำบาก”

นี่คือพ่อของเธอ ผู้ชายที่อาจจะเอาเวลาไปใส่ใจเรื่องงานมากกว่าลูก เป็นคนที่ตำหนิทุกการกระทำของลูกว่าไม่ได้ความ ไม่ได้ อย่างใจเขา แต่สิ่งแรกที่เขานึกถึงเสมอก็คือความสุขของลูก

“พ่อคะ ลูกหยิขอโทษ”

“ร้องให้ทำไม” เขารู้สึกมากกว่าได้ยินว่าลูกกำลังพยายามกลั้นน้ำตา

“ลูกหยิไม่ได้ร้องซะหน่อย พ่อเอาที่ไหนมาพูด”

เธอโกหกทั้งที่รู้ว่าไม่มีทาง แต่เขาไม่เปิดโปง หนำซ้ำยังพยายาม

เปลี่ยนเรื่องเพื่อความสะดวกสบายใจของเธอ

“ที่โน่นเป็นไงบ้าง ถ้ามีปัญหาอะไรบอกพ่อนะ”

“ไม่มีอะไรค่ะพ่อ ลูกหนีตรอบเรียน เพราะรู้สึกว่ายากเกินไปในตำรา ต่อให้จบโทบริหารไปก็ไม่รู้ว่าจะทำงานจริงจะเป็นยังไง ออกมาหาประสบการณ์ จะได้ฝึกให้ตัวเองหารายได้ด้วย”

“แต่มีคนบอกพ่อว่าลูกหนีไม่ค่อยสบาย เข้าโรงพยาบาลบ่อย”

หัวใจของมาหารัตน์มีกระตุกวาบ นึกว่าเรื่องฤทธิ์จะรู้เรื่องที่เธอปิดบัง กำลังใคร่ครวญว่าจะสารภาพกับพ่อดีหรือไม่ เขาก็พูดขึ้นมาก่อน

“ไม่ต้องห่วงเรื่องเงิน พ่อกำลังจะโอนเงินอีกก้อนไปให้ลูกหนี”

“ไม่ต้องค่ะพ่อ เงินสิบล้านลูกหนียังไม่เอาออกมาใช้เลย พ่อเก็บไว้...” มาหารัตน์กำลังเสนอให้เรื่องฤทธิ์นำเงินไปแก้ปัญหานี้สินของบริษัท แต่ถูกเขาตัดบทอย่างเฉียบขาด

“เรื่องของพ่อ ลูกหนีไม่ต้องมาวุ่นวาย!”

พอรู้ตัวว่าเผลอตวาดลูกอีกแล้ว เรื่องฤทธิ์ก็วิ่งไปครุ่นหนึ่ง ก่อนจะปรับน้ำเสียงให้อ่อนลง

“หน้าที่ของลูกหนีแค่เรียนก็พอ แล้วสุขภาพเป็นไงบ้าง ทำไมต้องไปหาหมอ”

“ลูกหนีไม่ได้เป็นอะไรมากค่ะ พ่อไม่ต้องห่วง”

การตั้งท้องไม่ใช่เรื่องใหญ่ สำคัญคือจิตใจของเธอต้องเข้มแข็ง เมื่อตัดสินใจแล้วว่าจะแก้ปัญหาด้วยตนเอง มาหารัตน์ก็จะไม่เอาเรื่องนี้ไปสร้างความกังวลให้เรื่องฤทธิ์ในเวลาที่ปัญหากำลังถาโถมเข้าหาเขา

“พ่อไม่ต้องเป็นห่วงลูกหนีนะคะ มาเรียนที่นี่ ลูกหนีได้คิดอะไรมากขึ้น ไม่ใช่อารมณ์เหมือนแต่ก่อนแล้วค่ะ”

“ถ้าลูกหนีปรับปรุงตัวได้จริงพ่อก็ดีใจ ขอให้ทำได้จริงนะ”

เรื่องฤทธิ์ยังติดนิสัยสงวนคำชมเชยที่ควรมอบให้ลูก แล้วบางครั้งคำพูดของเขาก็มองในแง่ประชดประชันได้เหมือนกัน แต่ตอนนี้มาหยาวิศม์ตั้งใจเอาไว้แล้วว่า จะเปลี่ยนตัวเอง เริ่มจากใช้อารมณ์ให้น้อยลง เพราะสิ่งหนึ่งที่เธอเรียนรู้หลังจากจมน้ำตาเป็นเดือนก็คือ คนที่รักเธอโดยปราศจากเงื่อนไขมีเพียงพ่อเท่านั้น

“พ่อคะ ลูกหียรักพ่อนะคะ”

ไม่มีเสียงตอบรับจากปลายสาย แต่บรรยากาศหนักหน่วงที่ไม่มีเสียง บอกให้รู้ว่าคำพึงกำลังเรียบเรียงคำพูด แต่ตอนนี้เป็นหน้าที่ของเธอที่จะบอกเขา

“ตลอดมาลูกหียทำตัวเกรงไม่น่ารักเลย ขอโทษนะคะ แล้วถึงลูกหียจะไม่เคยพูด แต่ลูกหียรักพ่อนะคะ พ่อเป็นคนเดียวที่รักลูกหีย”

“พ่อก็รักลูกหียนะลูก ลูกเป็นคนเดียวที่พ่อรัก”

ทั้งสองฝ่ายเงียบไปครู่ใหญ่ และต่างปิดบังกันและกันว่ากำลังร้องไห้ มาหยาวิศม์เพิ่งตระหนักในเวลา^{นี้} ว่าเรื่องฤทธิ์อายุมากแล้ว การแบกรับปัญหาต่างๆ รวมถึงเด็กที่ชอบก่อเรื่องเช่นเธอทำให้พ่อแก่กว่าวัยไปอีก

“พ่อมานา^{ดู}ลูกหียได้ไหมคะ ลูกหียคิดถึงพ่อ”

มาหยาวิศม์ตัดสินใจอย่างปุปปิบว่าจะให้เรื่องฤทธิ์มาเห็นด้วย ตาตนเองว่าเธอกำลังตั้งท้อง มันอาจจะเป็นการทำร้ายจิตใจพ่อ แต่อีกทางหนึ่งทั้งคู่ก็จะได้รับมือสิ่งต่างๆ ไปพร้อมกัน เธอวางแผนการคร่าวๆ ในหัว ว่าหากบริษัทของเขาล้ม เธอจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้เขาไม่ต้องทนแบกรับทุกอย่างตามลำพัง

“พ่อ...”

คราวนี้เสียงกลั่นสะอื้นจากเรื่องฤทธิ์ดังชัดเจน ต้องรอครู่หนึ่ง เขาก็กลับมาคุยกับเธอต่อได้

“พ่อก็คิดถึงลูกหียนะ ตอนนี้นางานของพ่อมันมีหลายๆ อย่างไม่

สะดวกนะ พ่อคงไปไม่ได้”

ไม่รู้ว่ากี่ครั้งแล้วที่เรื่องฤทธิ์ใช้คำว่างานของพ่อมาปฏิเสธที่จะมอบเวลาให้มาหาราศีมี ทว่าคราวนี้เธอไม่ได้รู้สึกถึงความไม่ใส่ใจ แต่สัมผัสถึงความจนใจ

“ฉันอีกเดือนลูกหยีจะกลับไปหาพ่อนะคะ”

ตอนนี้สภาพร่างกายของมาหาราศีมีไม่สามารถนั่งเครื่องบินข้ามประเทศได้ ถึงไม่รู้ว่าหลังคลอดจะฝากลูกไว้กับใคร แต่เธอตั้งใจจะไปหาพ่อให้เร็วที่สุด

“ไม่ต้องลูก แค่ลูกหยีคิดถึงพ่อก็พอ ลูกหยี พ่อ...”

คำพูดที่ไม่ต่อเนื่องสร้างความกระวนกระวายใจแปลกๆ ให้แก่เธอ แต่มาหาราศีมีรอจนเรื่องฤทธิ์กลับมาพูดต่อ

“พ่อรักลูกนะ จำไว้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พ่อรักลูก”

มาหาราศีมีไม่อาจห้ามอาการใจสั่นของตัวเองได้ เธอคาดเดาว่าคงเป็นเพราะมีบางเรื่องปิดบังบิดาเอาไว้จึงเกิดความไม่สบายใจ

หญิงสาวแตะมือลงบนหน้าท้อง คิดไตร่ตรองว่าจะบอกพ่อดีหรือไม่ บางทีหากบอกไป อาจจะช่วยให้เรื่องฤทธิ์หันเหจิตใจไปจากปัญหาได้

ไม่ เธอจะไม่บอก แค่นี้ก็ทำให้พ่อไม่สบายใจพออยู่แล้ว

หลังจากพยายามให้กำลังใจเรื่องฤทธิ์อีกพักใหญ่ มาหาราศีมีจำต้องกล่าวลาทั้งที่ยังไม่യാววงสาย แต่ก็ไม่യാวขุดใจพ่อ เพราะเขายังว่ามีธุระสำคัญต้องรีบจัดการ

ดังนั้นสิ่งที่เธอทำทันทีหลังวางสายก็คือดูปฏิทินกำหนดการคลอดที่มอบประมาณเอาไว้ ตรวจสอบการเดินทางกลับประเทศเตรียมทุกอย่างเอาไว้ล่วงหน้า ขณะที่ใจของมาหาราศีมีโยยบินกลับเมืองไทยไปล่วงหน้าแล้ว ด้วยความเป็นห่วงคนที่เธอรักและรักเธอ

คำว่ารักใดๆ ในโลก เทียบไม่ได้เลยกับความรักที่เรื่อง-
ฤทธิ์มอบให้มาหยาวิศมี หากทำได้ เขาอยากจะยืนขวางหน้าระหว่าง
เธอกับปัญหาทั้งหมดที่กำลังเกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้นในวันหน้า เพื่อ
ให้ลูกของเขาอิ่มแยมแจ่มใสเหมือนตอนวัยเด็ก

เรื่องฤทธิ์ยังจำวินาทีแรกที่เห็นหน้าของมาหยาวิศมีได้ ทั้งที่ผ่าน
มานานยี่สิบสองปี แต่เหมือนกับว่ามันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู

ตอนนั้นสิ่งที่ผุดขึ้นมาในใจของเขาก็คือ นี่คือโลกทั้งใบของเขา
เพราะมารดาของมาหยาวิศมีจากไปไวเกินไป ตอนนั้นลูกเพิ่ง
อายุครบสี่ขวบไม่นาน เขากลัวว่าอนาคตข้างหน้า หากไม่มีเขาอีกคน
ลูกจะลำบาก ดังนั้นเรื่องฤทธิ์จึงทำทุกอย่าง เท่าที่พ่อคนหนึ่งพึงจะ
ทำให้ลูกมีความสุข เพียงแต่คำว่าสุขของเรื่องฤทธิ์มาจากเงินทอง

ไม่รู้ว่ามันเริ่มตั้งแต่เมื่อไรที่เขาเห็นหน้าเลขานุการของตน
มากกว่าลูกสาว แล้วก็รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่เขาเคยชินกับการไม่เห็น
หน้าลูก ไม่ได้พูดคุยกับลูก ถึงอย่างนั้นทุกครั้งที่เจอกันก็มักจะเกิดการ
ทะเลาะโต้เถียง เขาไม่อยากจะให้มาหยาวิศมีทำตัวแบบนั้นแบบนี้ อยาก
ให้ลูกเป็นอย่างใจเขา แต่เธอก็ต่อต้านทุกอย่างที่เขาสั่ง

ความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกจึงมีเพียงความห่างเหิน แต่ทั้งหมด
นั้นเป็นความผิดของเขา

‘ลูกหยีรักพ่อนะคะ’

นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่เคยได้ยินคำว่ารักจากปากของลูก แล้ว
นานแค่ไหนที่ทั้งคู่ไม่ได้พูดจากันดีๆ เหมือนวันนี้ เรื่องฤทธิ์ยิ้มทั้งน้ำตา
กับความสุขที่มาโดยไม่คาดหมาย

เขาไม่ได้หวังว่าการพูดคุยระหว่างเขากับลูกจะดีเช่นนี้ แต่มัน
ช่วยให้เขาตัดสินใจบางอย่างได้เด็ดขาดขึ้น เรื่องฤทธิ์ระบายลมหายใจ
แต่ยังคงรอยยิ้มเอาไว้

มือของเขาจำต้องปาดน้ำตาออก เพื่อตรวจทานข้อมูลทุกอย่าง

อีกรอบ เงินยี่สิบล้านถูกทยอยโอนเข้าบัญชีลับในเกาะห่างไกลที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมทางกฎหมายระหว่างประเทศเรียบร้อยแล้ว บัญชีอยู่ในชื่อของมาหารัศมี เขาไม่แน่ใจว่าเธอยังจำบัญชีเงินฝากที่สองพ่อลูกทะเลาะกันในญาติจนเธอยอมเปิดบัญชีทั้งที่ไม่เต็มใจได้หรือไม่ แต่อีเมลที่เขาตั้งเวลาเอาไว้ล่วงหน้าจะเตือนเธอเอง

หลังจากสำรวจทุกอย่างจนมั่นใจ มือที่ลั่นไหวด้วยวัยและอารมณ์ก็เปิดลิ้นชักหยิบปืนออกมา น้ำตาที่คลออยู่ไม่เป็นอุปสรรคในการทำตามขั้นตอนที่เขาตัดสินใจเอาไว้เป็นอย่างดี

พรุ่งนี้จะมีการประกาศอย่างเป็นทางการว่าเขาเป็นบุคคลล้มละลาย เรื่องฤทธิ์ซูดหาช่องโหว่ทางกฎหมายเพื่อหาวิธีไม่ให้มาหารัศมีเดือดร้อนไปด้วย นั่นก็คือการโอนทรัพย์สินให้เธอก่อนที่เธอจะถูกยึดทรัพย์ แต่เท่านี้ยังไม่พอ

เจ้าหน้าที่มากมายยอมทวงถามจนกว่าจะได้เงินคืน และเพราะความสัมพันธ์พ่อลูกตึงเครียด เรื่องฤทธิ์เชื่อว่าหากเขาลำบาก มาหารัศมีจะไม่นิ่งดูดาย เงินที่ให้ไปจะถูกนำกลับมาใช้หนี้ แต่สามสิบล้านหรือจะแก้ปัญหานี้สินกว่าร้อยล้านได้ มีแต่จะทำให้เธอลำบากไปด้วย

ทางแก้มีอย่างเดียว คือไม่ให้เธอห่วงพะวงกับพ่อคนนี้

ภาพของมาหารัศมีตั้งแต่แรกเกิด ทารกที่เขาประคองไว้ด้วยสองมืออย่างระมัดระวัง ตามด้วยวัยเด็ก สาวน้อยผูกผมเปียสองข้างที่เขาคอยปลอบเวลาเธอหกล้ม ฝ้ามองดูตอนเธอหัดขี่จักรยานแล้วเห็นแผ่นหลังของเธอออกห่างจากเขาไปเรื่อยๆ จนถึงวันที่เธอเดินทางไปอเมริกาโดยมีเขาแอบมองส่งอยู่ไกลๆ แจ่มชัดในสายตา แต่ที่ชัดเจนที่สุดคือประโยคที่เธอพูดในวันนี้

‘ลูกหยีรักพ่อนะคะ’

เรื่องฤทธิ์ไม่สะดวกแปลงเสียงขณะปากกระบอกปืนสอดเข้าไป

อยู่ระหว่างพินบนกับพินล่าง แต่เขาก็พูดแบบเดียวกันกับลูกสาวในใจ
‘พ่อรักลูกหยีนะ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พ่อทำเพราะรักลูกหยี’

“พ่อ...ลูกหยีเจ็บ...พ่อขา”

เพียงผู้ป่วยสีฟ้าขับเน้นให้ใบหน้าของมาหารัศมียิ่งขาวซีด หมอพยาบาลชักไขว่รอบตัวพูดด้วยภาษาต่างแดนที่ตอนนี้สมองของเธอไม่รับรู้เพราะความเจ็บปวด ปากเปล่งเสียงครางออกมาเบาๆ เป็นระยะ ตามด้วยเอ่ยถ้อยคำที่ไม่มีใครเข้าใจ

ถึงจะรู้ว่าร้องเรียกหาแคไหน เรื่องฤทธิ์ก็ไม่มีวันกลับมา แต่ในช่วงเวลาแห่งความทรมาน คบเกี่ยวความเป็นความตาย คนที่มาหารัศมีนี่ถึงก็ยังคงเป็นบิดา

ทันทีที่มีผู้แจ้งข่าวการมรณะของเรื่องฤทธิ์ โลกทั้งใบของมาหารัศมีก็พังทลาย เธอไม่เหลือใครอีกแล้ว ไม่มีคนจะคอยให้กำลังใจ ไม่มีใครที่จะจับมือเธอแล้วบอกว่าไม่เป็นไร

‘พ่ออยู่ตรงนี้ลูก อย่าร้องไห้’

ทันทีที่รู้ว่าชั่วชีวิตนี้จะไม่มีบิดาอยู่เคียงข้างอีกต่อไป สิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็มีดับไปชั่วขณะตามมาด้วยความปวดร้าวบริเวณท้อง ทุกอย่างประเดประดังเข้ามา ไม่ว่าจะเป็นความขึ้น เลือด พร้อมด้วยคำอธิบายจากผู้เชี่ยวชาญว่าเธอกำลังจะคลอดก่อนกำหนดในสภาวะที่เห็นได้ชัดว่าเธอไม่พร้อม

น้ำตาของมาหารัศมีไหลไม่ขาดสาย แหว่เสียงพลบโยนจากคนแปลกหน้ารอบกายว่าความเจ็บปวดจะค่อยๆ หายไปเพราะฤทธิ์ยา แต่สิ่งที่หมอกับพยาบาลไม่มีวันรู้ก็คือความเจ็บปวดทางกายไม่อาจเทียบหัวใจของเธอได้เลย

เธอไม่มีใครแล้วจริงๆ แม่ตายจากไปก่อนเธอจะรู้ความ พี่ภาพก็ไม่อยู่เคียงข้างเธอแล้ว และตอนนี้พ่อก็จากไปอีกคน คนที่เธอไม่คิด

ว่าจะไปจากเธอ จากไปแล้ว

ทำไมพ่อทิ้งลูกหนีไป ต่อจากนี้ลูกหนีจะอยู่กับใคร คำถามเหล่านี้ไม่อาจหาคำตอบได้

ถ้าเธอตายไปเสีย ทุกอย่างอาจจะดีก็ได้ ไม่รู้ว่าความคิดชั่วร้ายเช่นนี้ผุดขึ้นมาจากตรงไหน แต่มาहारศมีไม่ทันได้หีบจับขยายความก็มีบางอย่างผลักดันมันออกไป

ลูกของเธอกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในกายของเธอ เขากำลังจะเกิดและอยากจะมีชีวิตอยู่

‘พ่อรักลูกนะ จำไว้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พ่อรักลูก’

เรื่องฤทธิ์รักเธอ เขารักเธอ เพราะเธอเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา เป็นลูกที่เขาอุ้มชู เป็นรักที่ปราศจากเงื่อนไข รักที่ไม่มีวันตายไปจากโลกนี้

เด็กที่ไม่มีโอกาสเจอหน้าผู้เป็นตา จะสืบทอดสายเลือดเรื่องฤทธิ์จะมีชีวิตอยู่โดยรู้ว่าตาของเขา รักแม่ของเขา มาก เหมือนๆ กับที่เธอรักเขา

“อดทนไว้นะลูก แม่ก็จะอดทน” มาहारศมีบอกเสียงกระหอนกระแท่น

ความเข้มแข็งของคนเป็นแม่เหนือกว่าทุกสิ่ง เมื่อตระหนักถึงชีวิตน้อยๆ ที่ต้องพึ่งพาเธอให้มีชีวิตรอด มาहारศมีก็กักฟันทั้งทุกอย่างเอาไว้ ต่อให้เธอเสียใจกับการจากไปของผู้เป็นพ่อ เธอก็ไม่อาจทอดอาลัยแล้วทำให้ลูกต้องเสี่ยงอันตรายเพราะจิตใจที่อ่อนแอของตน

‘หนูต้องออกมาอยู่เป็นเพื่อนแม่นะ’

ประโยคนี้ รวมถึงประโยคอื่นๆ ที่คล้ายกันๆ ส่วนใหญ่เธอไม่ได้พูดมันออกมา เพราะต้องเก็บแรงสำหรับคลอคลุก แต่มาहारศมีบอกเด็กน้อยในใจไม่ยอมหยุด พร้อมกับบอกตัวเองว่าโลกนี้ไม่ได้มีเธอเพียงผู้เดียว เธอยังมีเขา

เขาจะไปอยู่ข้างๆ เธอ

มหาภาพผุดความคิดนี้ขึ้นมาทันทีเมื่อทราบข่าวการตายของ เรืองฤทธิ์ และหลังจากผ่านการไต่สวนเสร็จ เขาก็ไม่มีความตั้งใจจะ เปลี่ยนความคิด มือกดโทรศัพท์ติดต่อเลขาฯ แล้วสั่งการอย่างรวดเร็ว ให้หาเที่ยวบินไปอเมริกา พลังคิดหาหนทางติดต่อมาหายาร์ศมี

“ภาพจะไปถึงที่โน่นทำไม เด็กเด็คนั้นก็มาวุ่นวายไม่เลิกอีก หรอก” น้ำเสียงของกมลชนกแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างชัดแจ้ง และ ตลอดมาเธอก็ไม่เคยปิดบังความไม่พอใจที่มีต่อมาหายาร์ศมี

กมลชนกเคยกระทั่งตำหนิมาหายาร์ศมีต่อหน้า ว่าเป็นเด็กสาว ไม่มีมารยาท ตามติดผู้ชายอย่างไม่รู้จักคำว่าอาย นั่นก็เพราะเธอ รักมหาภาพมาก เขาเป็นหลานชายที่เธอเลี้ยงดูเหมือนลูกในไส้

“ลูกหยี่ไม่มีใคร ผมสงสารน้อง”

มหาภาพอธิบายเหตุผลสั้นๆ เพราะไร้ประโยชน์จะถกเถียงกับ น้ำสาวในเรื่องที่ทั้งสองไม่มีวันเห็นตรงกัน กมลชนกรักและห่วงใยเขา แต่บางครั้งก็มากเกินไป

“ฟังน้านะภาพ ถ้าห่วงก็แค่โทรศัพท์ไปหา ก็พอ เราไม่ได้เป็น อะไรกับเด็คนั้น ต่อให้คนอื่นไม่คิด น้าว่ายายลูกหยี่ก็ต้องคิด อุตส่าห์ ห่วงๆ กันไปได้แล้วนะ”

ใจของกมลชนกร้อนรนด้วยความไม่เห็นด้วย มหาภาพเป็นชาย หนุ่มที่เพียบพร้อมซึ่งเธอเลี้ยงดูมาเองกับมือ ย่อมไม่ยอมให้เขาต้อง เสียชื่อเสียง หรืออย่างเลวร้ายที่สุดก็คือเสียตำแหน่งภรรยาให้แก่เด็ก สาวใจแตกที่ติดต่อกับเรื่องอย่างมาหายาร์ศมี ยังจำได้เลยว่าอีกฝ่าย พุดจากับเธออย่างไร เมื่อรู้ว่าเธอไม่ชอบที่เด็กสาวตามติดมหาภาพ ไม่หยุด

‘คุณน้าไม่ใช่แม่ อย่าแสร้งเรื่องของพี่ภาพเกินไปนัก’

ทั้งก้าวร้าว ทั้งไร้สัมมาคารวะ แม้เธอจะเป็นฝ่ายหาเรื่องก่อน

จิตใจเหี้ยมดหายาม แดกดันเด็กรุ่มลูกให้อับอายต่อหน้าคนอื่น และไม่เพียงครั้งเดียว เรียกว่าหลายครั้งจนนับไม่ถ้วน แต่กมลชนกก็ถือสิทธิ์แม่เลี้ยงที่หวังดี ไม่อยากให้ลูกเลี้ยงต้องยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงที่ดูไร้ราคา

แต่การเหินแสมแบบผู้ดีที่คาดว่าจะเป็นฝ่ายตรงข้ามถอยห่าง กลับถูกถอนหงอกไม่เหลือ ยังดีที่คำพูดเหล่านั้นได้ยินกันเพียงแค่สองคน เพราะอีกฝ่ายยังเกรงใจพี่ภาพอยู่บ้าง แต่อย่างไรเสียกมลชนกก็เอามาเล่าพร้อมใส่สีตีไข่ให้มหาภาพฟัง แล้วเน้นย้ำว่าหลานสะใภ้ของเธอต้องไม่ใช่มาหยารัศมี

แล้วทุกวันนี้เธอก็ทุ่มเททุกอย่าง ทำทุกหนทางไม่让她ติดต่อกับอีกฝ่ายได้ ไม่ว่าจะจ่ายเงินเพิ่มอีกเท่าตัวให้นักสืบของเขาเพื่อไม่ให้บอกข้อมูลใดๆ แก่เขา หรือขอร้องคนรู้จักที่มีลูกหลานอยู่ในเมืองเดียวกับมาหยารัศมี ไม่ให้แพร่พรายข่าวให้มหาภาพรู้ เพราะขนาดห่างกันหลายเดือน เรื่องของผู้หญิงคนนั้นยังทำให้หลานชายของเธอจะเป็นจะตายได้เสมอ

“น้ามลครับ ผมรู้ว่าน้ามลเป็นห่วงผม แต่เรื่องผมกับลูกหยีเราคูยกกันแล้ว”

“คุยอะไรกัน” ไม่รอให้อีกฝ่ายตอบ กมลชนกก็ผุดข้อสันนิษฐานออกมาเองเป็นชุด ตามด้วยติเตียนมาหยารัศมี

“ต่อให้ภาพไปคุยว่าไม่คิดอะไรกับลูกหยี น้าว่าลูกหยีก็แค่รับปากไปงั้นๆ แล้วรอโอกาสเข้าหาภาพ มารยาหญิงนะไว้ใจไม่ได้หรอกนะภาพ ดูอย่างพ่อเราสิ ถูกเด็กรุ่มลูกหลอกเงินไปก็รอบแล้ว”

ปลายเสียงของกมลชนกฉายแววเจ็บแค้นที่ซ่อนอยู่ลึกๆ ต่อให้ไม่เจตนาฟัง มหาภาพก็เข้าใจว่าผู้เป็นน้าคิดเช่นไร แต่เขาจะต้องพูดเรื่องมาหยารัศมีให้กระจ่าง

“ผมไม่ได้ถูกลูกหยีหลอกแน่นอนครับ และคนที่พูดว่าจะไม่มายุ่งวุ่นวายอีกก็คือลูกหยี หลายเดือนมานี้เธอไม่เคยติดต่อกับผมเลย”

เป็นเขาเองที่คอยฟังข่าวเธอ น่าเสียดายที่มหาภาพไม่เคยไปเรียนต่อที่อเมริกา ไม่รู้จักเพื่อนกลุ่มเดียวกับมาหยาวิศมี หน้าซ้ำเหมือนเธอจนใจปิดขาวทุกอย่าง รวมถึงตัดทุกช่องทางการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับเขา แม้กระทั่งอีเมล เธอยังไม่เคยเปิดอ่าน ดังนั้นโทรศัพท์มือถือหรือการติดต่อผ่านโซเชียลย่อมไม่สำเร็จ

จนวันที่มาหยาวิศมีจากไป มหาภาพถึงรู้ว่าเธอเป็นฝ่ายก้าวเข้ามาหาเขาเพียงข้างเดียว แค่อ่อนหลังให้ ทั้งสองก็ตัดขาดกัน โดยที่เขาไม่อาจย้อนยุคเอาไว้

มหาภาพไม่รู้ว่าในเวลานี้มาหยาวิศมีนั่งอยู่ในตำแหน่งไหนในหัวใจเขา แต่เขาไม่มีวันยอมให้เธอเจ็บปวดโดยไม่มีเขาอยู่เคียงข้าง

“ผมไม่อยากขัดใจน้ามลนะครับ แต่ครั้งนี้ผมขอละ”

หลังจากฟังกมลชนกลากนิสัยมาหยาวิศมีมาวิจารณ์อย่างไม่เหลือชิ้นดี มหาภาพก็ตัดบทสั้นๆ แต่คนที่รู้จักเขาดี จะรู้ว่าเป็นการตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว

“ตามใจ แต่น้ำเตียนไว้ก่อนนะ ว่าอย่าไปยุ่งให้มาก จะได้ไม่ลำบากใจทีหลัง” กล่าวจบกมลชนกก็เดินหนีไปด้วยความหงุดหงิดไม่ทันได้ฟังเสียงถอนใจของมหาภาพด้วยซ้ำ

เขายังไม่รู้เลยว่าจะได้เจอเธอหรือเปล่า มหาภาพสังหรณ์ใจว่าการตามหามาหยาวิศมีจะไม่ใช่ง่าย เขารู้ว่าเธอเข้าเรียนที่ไหน แต่มหาวิทยาลัยไม่ใช่สถานที่ที่จะเดินเข้าไปตามหาคน

แต่เขาอยู่เฉยๆ ไม่ได้ เมื่อรู้ว่าเธอกำลังเสียใจ

4

ไม่ได้ปิดบัง แต่ไม่ได้บอก

เธอจะอย่างไรต่อไปดี ทางเลือกสอง หรืออาจจะสาม
ทางมาวางอยู่ตรงหน้า แต่ทุกทางนำมาซึ่งความเสียใจทั้งนั้น

มาหยารัศมียังไม่ทันหายจากความเจ็บปวดใจที่สูญเสียพ่อ เธอ
ก็ต้องเผชิญกับทางเลือก เพราะสภาพจิตใจตอนคลอดก่อนกำหนด
ของเธออยู่ในสภาพย่ำแย่ เจ้าหน้าที่จึงจัดจิตแพทย์มาให้ความช่วยเหลือ
โดยไม่ต้องร้องขอ และจากการสนทนาที่เธอไม่รู้ว่าสื่อสารผิดพลาด
หรือไม่ จึงตามมาด้วยนักสังคมสงเคราะห์

‘ถ้าคุณไม่พร้อมดูแลเด็ก ทางเราก็พร้อมจะช่วยเหลือนะคะ’

ข้อเสนอเป็นมิตรที่แปลได้ว่า พวกเขาจะช่วยพาลูกของเธอจาก
ไป เด็กชายที่ตอนนี้อยู่ในตู้อบเพราะคลอดก่อนกำหนดจะได้รับการ
ดูแลจากทางรัฐ และจะมีผู้ปกครองที่ดีกว่าคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่กำลัง
เคืองคว้างอย่างเธอ

ตั้งแต่รู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ มาหยารัศมีก็เคยใคร่ครวญหนทาง
ต่าง ๆ อย่างหนัก รวมถึงการยกเด็กให้คนรู้จัก ที่รับประกันได้ว่าอีกฝ่าย
จะไม่กีดขวางการพบหน้าลูก ซึ่งทางเลือกนี้ย่อมดีกว่าการส่งลูกเข้า
ระบบสังคมสงเคราะห์ แต่นิสัยของเธอคือตัดแล้วตัดเลย หากไม่ตัด
ก็จะยื้อไม่ปล่อย